DAYANIŞMA

Demokrasi Güçlerinin Birliği İçin İleri !

Eylül 1982 Sayı 12 1,50 DM

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞELİM

12 Eylül 1980'de iktidara el koyan faşist Ankara cuntasının Anayasayı çiğneyerek getirdiği zorbalık rejimi üçüncü yılına giriyor. O zamandanberi Türkiye'de yaşanan olaylar ve gelişmeler Türkiye tekelci burjuvazisinin en gözü kara unsurlarının böyle bir rejime neden gerek gördüklerini ortaya koymuştur. Tekelci burjuvazinin derin ekonomik krizinin tüm yükü, 24 Ocak kararları doğrultusunda ısrarla sürdürülen sert politikalarla emekçi kitlelerin sırtına yıkılmıştır. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıya geçilerek sömürü alabildiğine arttırılmış, köylülük ve orta kesimler, sabit gelir sahipleri, vb. görülmemiş boyutlara ulaşan hayat pahalılığının yükü altında işçilerle birlikte mutlak yoksulluğa itilerek mülksüzleştirilmiş, bankerler, Kastelliler, bankalar rezaleti aracılığıyla büyük soygunlar gerçekleştirilmiştir.

Öte yandan bütün bunlara imkan sağlamak için yurttaşların tüm demokratik hak ve özgürlükleri askıya alınmış, insan hakları keyfice çiğnenmiş, idam, hapis, işkence uygulamalarıyla, demokratlara, yurtseverlere, sosyalistlere yöneltilen çok-yönlü ağır baskılarla bütün yurtta terör estirilmiştir. Kürt ulusu üzerinde baskı ve zulüm yoğunlaştırılmış, Kürt ulusal demokratik hareketinin önü özel baskı yöntemleriyle kesilmek istenmiştir. 12 Eylül öncesi kasıtla tırmandırılan faşist milliyetçi hareket terörünü bahane ederek iktidarı gaspeden cunta, faşist terörü tam anlamında bir devlet terörüne dönüştürerek, tekellerin talep ettikleri "huzur ve güven"i sağlamak için her türlü kanunsuzluğa başvurmaktan çekinmemiştir.

Şimdi de cunta sözde bilim adamlarına hazırlattığı ısmarlama bir yeni "anayasa" ile, halkın haklarına ve çıkarlarına tekellerin saldırısını sağlama bağlayıp sürekli kılmaya çalışmaktadır. Anayasa taslağının uyandırdığı tepki, taslakta yer alan gerici hükümlerin ne denli demokrasi, özgürlük ve hakkaniyetle, hattâ akıl ve izanla bağdaşmaz olduğunun göstergesidir.

Hele bunlar içinde biri var ki, tam anlamıyla, generaller cuntasının ve onun ardındaki sivil faşist mihrakların meşrebini pek güzel ortaya koyuyor. Cunta iktidarı gaspetmesini ve iktidarda işlediği cürümleri özellikle Avrupa kamuoyuna "haklı gösterebilmek" için, 12 Eylül'den önce Türkiye'de çok insanın öldüğünü, yaşama hakkının sürekli ihlale uğradığını söyleyerek kendisinin gelip bu durumu düzelttiğini iddia etmektedir. Oysa yeni anayasa taslağının yaşama hakkıyla ilgili bölümünde dünyanın hiç bir yerinde görülmemiş ifadeler kullanılarak yaşama hakkına geniş "sınırlamalar" getirilmekte, güvenlik kuvvetlerinin çeşitli bahanelerle adam öldürmeleri "yasal"laştırılmaktadır. Böylelikle faşist rejimin insan hayatına gerçekte ne kadar değer verdiği ve Türkiye'nin insanlarına ne gibi bir gelecek hazırladığı bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

12 Eylül faşist rejimi bugüne kadar ülke halklarına yeterince gadrettiği gibi, insanlık dışı uygulamaları ve demokrasi düşmanlığı nedeniyle dünya kamuoyunda da Türkiye'nin itibarını sıfıra indirmiştir. Böyle bir rejimin bundan sonra da yapacağı mazarrati önlemenin yolu, eli kolu bağlı oturup onun kendiliğinden "gitmesi"ni beklemekten değil, ona karşı aktif kitle direnişini yoluna oturtmaktan geçer. Asıl hedef cunta iken, âdeta cuntaya dilekçe sunarcasına "Aldıkaçtı anayasası"na yüklenmek, "Böyle demokrasi olmaz...özgürlükler elden gidiyor...Türk halkı böyle bir anayasaya müstehak değildir," gibi lâfazanlıklarla oyalanmak yerine cuntanın bir an önce gönderilmesinin yoluna bakmalı, bunun gereklerinin yerine getirilmesine en azından başlanmalıdır. Ankara cuntasının şimdiye kadar işlediği suçları ve geleceğe yönelik tasarılarını sözümona halka onaylatmak için planladığı Anayasa Referandumunda ona hakettiği cevabın verilmesini tüm demokrasi ve özgürlük güçlerinin elbirliğiyle sağlamak, bu doğrultuda önümüzde duran en güncel görevlerden biridir.

12 Eylül Komplosu

12 Eylül faşist diktatörlüğü, üçüncü yılına girerken, yeni bir aşamanın eşiğinde: Aldıkaçtıların, İbrahimoğullarının hazırladıkları polis devleti nizamnamesinin halka silah zoruyla "anayasa" adı altında dayatılması. Böylesi bir "anayasal ucube"nin şimdi sözde "demokrasiye dönüş" adımı olarak halkoyunda "tartışma"ya açılması, 12 Eylül darbesinin Türkiye halklarına karşı tezgahlanmış ne denli gerici bir komplo olduğunu göstermektedir. Türkiye'yi 12 Eylül öncesi durumdan kurtardıklarını söyleyen faşist generaller çetesi ile onların sivil yardakçıları, akıl hocaları işçi sınıfına, tüm emekçilere, demokratlara, yurtseverlere karşı tezgahlanan o komplonun ürünlerini şimdi bütün bütün devşirerek gayrı meşru rejimlerini kurumsallaştırma aşamasına geldiklerini düşünüyorlar.

Bu durumda bu tasarıya karşı çıkıp orasını burasını hararetle tartışanlar, 12 Eylül'e ve onun getirdiği gayrı meşru zorba yönetime karşı çıkmadan, onun meşruiyetini tartışmadan Aldıkaçtıların, İbrahimoğullarının yedikleri halta onun izin ve müsaadesi çerçevesinde yüklenmenin hedefi şaşırma olduğunu, bu nedenle de aslında hiç bir işe yaramayacağını bilmelidirler.

Bilmezlerse ne olur?

Korktukları başlarına gelmekle kalmaz, düpedüz o komploya alet edilmiş olurlar.

*****

YABANCI DÜŞMANLIĞI ÜZERİNE

Özellikle son bir yıl içinde, gelişmiş kapitalist ülkelerin tekelci sermayesinin geliştirdiği ve son aylarda saldırmalara, öldürmelere varan, adına "Yabancı Düşmanlığı" denmesinde özel bir yarar umulan olgu üzerinde durmak, durumu kavrayıp yorumlamak ve öneriler geliştirmek giderek önem kazanmaktadır.

Çünkü bu yabancı(!) düşmanlığı ayrı uluslardan olan işçi sınıfının birbirlerine karşı düşmanlaşmasını, en azından kendi sınıf kardeşlerinin daha bir ezilmesine göz yummalarını, hattâ bu uğurda çaba göstermelerini sağlıyor. Egemen güçlerin sömürülerini katmerleştiriyor. Gerçek düşmanımızı, burjuvaziyi görmemizi engellediği gibi, ona karşı verilmesi gereken sınıfsal mücadelemizi de zayıflatıyor. Burjuvazi işçi sınıfının ve emekçilerin sofrasındaki lokmaları hem azaltıyor, hem de bu azalan lokma için emekçilerin birbirlerini kırmalarına çaba gösteriyor.

Aslında burjuvazi dünyada dermansız bir dert içindedir. Ekonomik bunalım bir kanser gibi bedenini sarmıştır. Ülkemiz Türkiye'de böyle olduğu gibi, F.Almanya ve öteki Avrupa ülkeleri başta olmak üre tüm kapitalist ülkelerde durum başka değildir.

Bundan çıkış yolu da kapitalizm için (her zaman olduğu gibi) işgücünü daha amansızca sömürmek-

(Devamı 11. sayfada)

İŞÇİ DÜŞMANI ANAYASA

12 Eylül darbesi ile iktidara el koyan generallerin anayasa taslağı sözümona tartışılmaya sunuldu.

Gerçekten, insan tasarıyı incelediği zaman bir anayasadan çok sıkıyönetim komutanlarının çıkarmış olduğu sıkıyönetim bildirilerine benzetiyor. Hatırlanacağı gibi 12 Eylül'den önce sıkıyönetim komutanları sık sık bu tür bildiriler yayınlayarak grevdeki sendikalara uyarılarda bulunuyor, sendikaların faaliyetlerini yasaklayan açıklamalar yapıyorlardı.

Cuntanın Anayasa Komisyonunda hazırlanan tasarıda getirilen sendikalarla ilgili hususlar, işveren sendikalarının önerilerinin tıpa tıp aynısıdır. Türkiye İşveren Sendikaları genel sekreteri Rafet İbrahimoğlu'nun komisyonda tasarının tümüne olumlu oy vermesi boşuna değildir.

Yeni tasarıda, sendika üyelerinden ne kadar aidat kesilebileceğinin bundan böyle sendikaların kendi genel kurullarında değil de kanunla belirleneceği öngörülüyor. Ayrıca, bugüne kadar üyelerin sendika aidatları işverenler tarafından kesilip sendikaların hesaplarına yatırılırken, yeni tasarı üyelerin aidatlarını sendikalarına elden vermelerini öngörmektedir. Tasarı açıkça, işveren örgütleri karşısında tüm sendikaları mali yönden çökertmeyi amaçlamaktadır.

Yeni anayasa tasarısı sendikaların bir siyasi partiyi destekleyemeyeceklerini ve siyasetle uğraşamayacaklarını vurguluyor. Bu madde karşısında sendikalar iki yılda bir toplu sözleşme yapmaktan ileri gidemeyecekler. Örneğin, bir iş kolunda çalışan işçilerin siyasi iktidar tarafından memur yapılmaya çalışıldığı bir zamanda iş kolunda faaliyet gösteren sendika bu konuya ilişkin eleştiride bulunamayacak. Çünkü bu, tasarıya göre, siyasi faaliyet kapsamına girmektedir.

Yeni anayasada, kanunla belirlenmiş olan hakların toplu sözleşmelerle de geliştirilemeyeceği açıkça belirtilmektedir. Yasada kıdem tazminatı 30 gün olarak belirlenmiş ise toplu pazarlık ile bu yükseltilemeyecek.

Çete başı Kenan Evren iktidara el koyar koymaz ilk işi işçi sınıfının yıllarca uğrunda mücadele ederek kazanmış olduğu ekonomik-demokratik hakları işverenlerin çıkarları doğrultusunda gaspetmek oldu. Bugün bu tasarıyla bunu resmen kanunlaştırmak istemektedir. Bu konuda bir-iki örnek verecek olursak, tasarıda öngörülen bir maddeye göre bundan böyle toplu sözleşmelerin işverenler tarafından ihlâlı söz konusu olsa dahi sendikalar toplu sözleşmenin ihlâlından dolayı hak grevine baş vuramayacaklar. Yani yürürlüğe giren sözleşmeler işverenin insafına terkediliyor!

İşyeri seviyesinde imzalanan sözleşmelerin dışında iş kolunda bir sözleşme yapılamayacağı öngörülmekte. Bütün bunlardan başka, insanlık dışı lokavtın bu tasarı ile bir hakmış gibi gereve karşılık Anayasaya yerleştirilmesi insanlık için bir yüz karasıdır.

Kısacası, bu hazırlanan Anayasa ile sendikaların devletin bir yan kuruluşu gibi çalışmaları öngörülmekte, işçiler polis devletinin hizmetinde zorunlu olarak çalışmaya mecbur edilmekte, onun verdiği sözde haklara karşı çıkamayacak bir konuma sokulmaya çalışılmaktadır.

Gelecekte oluşacak sivil görünümlü polis devletinin Anayasasına karşı tüm namuslu aydınların, demokratların ve tüm çalışan insanların geçit vermemeleri ve bu konuda güçlerini birleştirmeleri kaçınılmaz bir zorunluluktur. İşçi düşmanlarının Anayasasına Hayır demeliyiz!

Yeni Anayasa tasarısının temel özelliği cuntanın ve onun ardında parababalarının işçilere saldırısıdır. Tasarıda tüm demokratik hak ve özgürlüklerin cendere altına sokulması ve bir avuç tekelci dışında halkın tümüne karşı saldırıya geçilmesi bundandır.

Cunta'nın Şantajına Dikkat

Cuntanın "inzibatnamesi beklenen nitelikleriyle ortaya çıktı. Kafaları kemalizmin etkileriyle süngerlenmiş bazı "ilerici aydınların" şaşkın ve kırgın bakışları arasında "anayasa" taslağı yayınlandı. Şimdi de bazı kalemler "daha Danışma Meclisinin ve Milli Güvenlik Konseyinin taslak üzerinde çalışma yapacağını ve yanlışların orada düzeltilebileceğini" yazıyorlar. Oysa ortaya çıkan inzibatnameyi cuntanın bir komisyonu olan danışma meclisinin bir komisyonu hazırlamıştır. Ve Evren'in Erdek'te yaptığı konuşmada verdiği emirlere son derece uygundur.

Konumuz bu iflah olmaz kemalist aydınlar değil. Konumuz önümüzdeki günlerde bu tipten aydınların yardakçılık edebilecekleri cuntanın şantaj politikasıdır. Bu, "eğer anayasa kabul edilmezse askeri yönetimin süreceği" tehdit ve şantajıdır.

Cuntabaşı Evren Temmuz ayı içinde kabul ettiği gazete sahiplerinden "Anayasayı" desteklemelerini istemiştir. Ve sözlerini şöyle bağlamıştır. "Eğer Anayasa kabul edilmezse milletimiz askeri yönetimden memnun demektir, demokrasiye dönmeyi istemiyor demektir."

Bu cümlenin başı da sonu da yanlıştır, demagojidir. Bu kaba bir şantajdır. Çünkü nizamnamenin reddi, halkımızın demokrasiye ve özgürlüklerine bağlılığının bir sonucu olacaktır. Cunta kendine güveniyorsa askeri yönetimin sürmesini isteyenlerin "Evet", istemeyenlerin "Hayır" diyebileceği bir referandum yapsın.

Üstelik bu referandumda "Evet" oyu, getirilen nizamname incir yapraklı bir yarı-askeri diktatörlüğün kurulmasına olanak verdiği için, demokrasi istememe sonucunu verecektir. "Anayasa" kabul edilirse Evren Cumhurbaşkanı, Ersin Devlet Konseyi Başkanı olacak, Cumhurbaşkanı meclis dışından başbakan atayabilecek, olağanüstü hal ilan edip memleketi kararnamelerle yönetebilecektir. Bunun, bugün yaşadığımız koşullardan ne farkı vardır?

Oysa "Hayır"la sonuçlanacak bir referandum Cuntaya büyük darbe indirecektir. Hangi demagojiye sarılırsa sarılsın istenmediğini, tasvip edilmediğini gizleyemeyecektir. Tekelciler, MHP artıkları ve ordu üst kliği halkın kahir ekseriyeti karşısında yapayanlız kalacaklardır. Yönetimlerini kalıcılaştırmaya yönelik girişimleri hoşnutsuzluğu artıracaktır. Ülkeyi yönetemez hale geleceklerdir ve yıkılıp gideceklerdir. Sonuç "Evet" çıkarsa bir on sene başımızda boza pişirmeye devam edeceklerdir.

Cuntanın tek silahı referandumla "anayasa"nın kabulu halinde gidiyormuş, reddi halinde kalıyormuş izlenimini vermektir ve buna geniş kitleleri inandırmaktır. Referandum öncesinde özgür bir "Hayır" kampanyası düzenlemek imkanı olmayacağından halkı bu korkuyla sindirebilmeyi hesaplamaktadır.

Eğer herkes, şu veya bu sepepten cuntaya ve anayasasına karşı olan herkes, üstüne düşeni yaparsa, kendini ve halkı "bunların gitmesi için evet demekten başka çare yoktur" diyerek aldatmazsa ve bugünden tüm gücümüzü polis devleti nizamnamesinin reddi için seferber edebilirsek cuntanın oyununu ve hayallerini yıkabiliriz.

(GERÇEK, Ağustos 1982, sayı 206'dan alınmıştır.)

ERMENİ ÖRGÜTLERİ NEYİN PEŞİNDE

ASALA örgütü üyesi olduğu söylenen iki kişinin Ankara Esenboğa hava alanında giriştiği eylem, bir kez daha, faşist cuntanın kritik bir döneminde ekmeğine yağ sürdü.

Cuntanın ve onun 24 Ocak politikasının tam iflas bayrağını çektiği, kitlelerin hoşnutsuzluğunun iyiden iyiye arttığı, tekelci sermaye içindeki çıkar grupları arasındaki kavganın iyice kızıştığı ve açıklanan anayasa taslağı nedeniyle burjuva liberal kesimler dahil olmak üzere cuntaya karşı ve tasarlanan uzun vadeli rejimin hukuki statüsüne karşı geniş bir muhalefetin sesini yükselttiği bir dönemde, bu bireysel terör eylemine Bizans artığı Ankara cuntası "mal bulmuş mağribi gibi" sarıldı. Gene her zamanki gibi ağırdan alınan ve zamana yaya yaya yapılan devlet cenaze törenleri, TV-radyo ve gazetelerdeki bitmez tükenmez propagandalar, hamâsi nutuklarla kışkırtılan şovenist duygular, gazete sütunlarında gerici ve anti-komünist kalemler tarafından kusulan anti-Sovyetik yalan ve iftiralar (Türk basınında ve kimi gerici Batı basınında Sosyalist Ermenistan'ı ve dolayısıyla Sovyetler Birliği'ni açık-kapalı suçlamaya yeltenen karanlık kalemler) ve daha neler, neler...

Oysa işçi sınıfı sosyalizminin meseleyle ilgili tutumu açıktır: birincisi, bilimsel sosyalizm, anarşizmi, terörizmi ve terörist eylemleri reddeder. Kitlelerden kopuk her türlü davranışı reddeder ve kitle mücadelesini öngörür.

Kaldı ki, bu tür Ermeni örgütlerinin neyi amaçladıkları, yani neyin uğruna mücadele ettikleri belli değildir. Her politik örgütlenme (anarşist ve terörist de olsa) belli sınıfların ya da zümrelerin damgasını taşır, ya da bu sınıf ve zümrelerden bir ya da birkaçını bağrında toplayarak ulusal kurtuluş motifi güder.

Genellikle Batı Avrupa'da ve pek azı da Orta Doğu'da bulunan politik nitelikli terörist ermeni örgütlerinin amacı nedir? Bunların amaçları sınıfsal ve zümresel kurtuluş olamaz, çünkü onlar bulundukları ülkelerin sınıf mücadeleleri içinde değildirler. Yok tek tek, ya da küçük gruplar halinde sınıfsal olarak kapitalist sömürüden kurtuluşu ya da devlet sahibi olmayı amaçlıyorlarsa, altmış beş yıl önce kurtulmuş ülkeye, Sosyalist Ermenistan'a gitmelidirler. Şayet Türkiye'deki Ermenilerin demokratik haklarını geliştirmek istiyorlarsa, bu motifli politik örgütlenmeler, herşeyden önce Türkiye'deki Ermeni azınlığı maddi taban olarak almalıdır. Oysa ortada böyle bir durum yoktur.

Görüldüğü kadarıyla ASALA ve sayıları giderek artan bu bireysel terör örgütlerinin politik amaçları da açıklanmış değildir. Bu ör-

gütler silahlı propaganda yoluyla Türklerin Ermeni jenositini dünyaya duyurmak istiyorlarsa, bu çaba hangi amaca bağlanmaktadır? Anadolu'nun doğusunda bağımsız Ermenistan mı, yoksa Türkiye'deki Ermenilerin azınlık hakları mı? Bunlar belli değildir. Kaldı ki, artık kabul edelim ki, Doğu Anadolu'da Ermenilerin toprak birliği yoktur. Türkiye'deki Ermenilerinse azınlık hakları vardır.

Geriye kala kala intikam motifi kalmaktadır. İntikam ise bir siyasi amaç olarak kabul edilemez.

Türklerin 1915 yılında bir milyona yakın Ermeni'yi katlettiği ve yüzbinlercesini tehcire zorladığı doğrudur. Bu olay insanlık tarihinin en büyük jenositlerinden birisidir. Daha sonra kurulan Cumhuriyet, sözkonusu Ermeni soykırımını lanetlememiş, bunun Osmanlı devletine ve İttihat Terakki hükümetine ait bir suç olduğunu, bu nedenle, bu suçu üstlenmeyeceğini söylememiştir. Soykırımda ölenlerin yakınlarına tazminat ödemek, mirasçılarına tüm gayrı menkullerini iade etmek, tehcire zorlanmış olanları geri çağırarak onlara mallarını geri vermek, Türkiye'de demokratik azınlık haklarına sahip olarak yaşamlarını ve çalışmalarını sağlamak gibi insanca ve demokratça bir tutuma girmemiştir. Tersine, kendisi de köken olarak İttihatçılıktan gelen Kemalizm, güttüğü şovenist politikayla Ermeni katliamına dolaylı yoldan da olsa sahip çıkmıştır. Dolayısıyla, Türk egemen sınıflarının Kürt feodalleri desteğinde gerçekleştirdikleri Ermeni katliamı, Türkiye tarihinin kara bir lekesi, lanetli bir sayfası olarak kalmamış, Cumhuriyete de devrolmuş ve ne yazık ki, dünya kamuoyu gözünde Türk ulusunun boynunda asılı bir suçlama yaftası olarak bugüne dek kalmıştır. Üstelik de aradan yıllar geçtikçe, Türk egemen burjuvazisi 1915 jenositini daha da açıktan savunur olmuştur. Hele son yıllarda T.C. diplomatlarına karşı bazı Ermeni örgütlerinin terörist saldırıları ortaya çıkıp, artınca, Türk burjuvazisi geçmişteki katliamı iyiden iyiye sahiplenmiştir.

Kenan Evren cuntası ise içerde emekçi sınıflar üzerinde, Kürt halkı üzerinde faşist devlet terörü estirirken, Ermeni teröristlerinin yaptıkları bu gibi eylemlerden bol bol yararlanmakta, dikkatleri bu konuya teksif edip, aklı sıra "ulusal bir hava" yaratmaya gayret etmektedir.

Türkiye işçi sınıfı politik hareketi:

● 1915 Ermeni katliamından, Türk ve Kürt emekçilerinin kesinlikle sorumlu olmadığını, bunun esas olarak Türk egemen sınıflarına ve onların işbirlikçisi Kürt feodallerine ait olduğunu,

● Xemalizmin şovenist ve militarist anlayışının günümüzde cuntada somutlandığını, yani Evren cuntasının geçmişteki Ermeni meselesine Kemalist (Atatürkçü) bir anlayışla baktığını,

● Amacı belli olmayan Ermeni tedhiş örgütlerinin kime ve neye hizmet ettiklerinin belirsiz olduğunu, ama sosyalist dünyaya ve uluslararası ilerici güçlere hizmet etmediğinin kesin olduğunu vurgulamakta; ne Sovyetler Birliği' nin, ne de Sovyet Sosyalist Ermenistan Cumhuriyeti'nin bu gibi örgütlerle uzak-yakın hiçbir ilişkisi bulunmadığını belirterek, bu konuda emperyalizmin ve yerli gericiliğin sürdürdüğü anti-Sovyetik ve anti-komünist propagandayı kınamaktadır.

● Söz konusu Ermeni örgütlerini politik nitelikli birer kuruluş olarak saymamakta, amaçlarının ne olduğu belli olmayan, olsa olsa intikam dürtüsüyle hareket eden tedhiş grupları olarak saymaktadır.

● Somut sınıf pratiğinde ise bu eylemlerin Türk burjuvazisine ve onun şimdiki faşist cuntasına yaradığını hatırlatmaktadır.

*****

ANAYASA TARTIŞMASI(!?)

Cuntanın anayasa taslağı sözde tartışmaya sunuldu. Cunta sözde buna imkan sağlamak için, özgür tartışma ortamını alabildiğine sınırlayan 52 numaralı emirnamenin kaldırıldığını ilan etti. Ama onun yerine bu defa 70 numaralı öyle bir emirname getirdi ki, evlere şenlik! Bununla, bir elle verilir gibi gösterilen öbür elle geri alınıyor. Hem de fazlasıyla. Ve cunta böylece, anayasa tartışmalarını dilediği gibi yönlendirme kararlılığını bir kez daha ortaya koyuyor. Bu anayasanın kimlerin, hangi çevrelerin isteklerine sözcü olacağı böylece bir kez daha ortaya çıkıyor.

Bu da gösteriyor ki, bugün ülkede doğru dürüst bir tartışma ortamı yoktur. Zaten, kim ne söylerse söylesin sonunda kararı cunta verecek olduktan sonra, aslında ortada tartışılan birşey yok demektir. Bu bakımdan 70 numaralı yeni yasaklamanın kapsamına kimin girip kimin girmediği önemsizdir. Bugün anayasa tasarısı üzerinde söz edebilenler de sadece cuntanın isteğini yerine getirmektedirler: 52 numaralı emirname yerine 70 numaralı emirnamenin getirilmesinde olduğu gibi, sanki özgür bir tartışma ortamı varmış havasının yaratılmasına alet edilmektedirler. Üstelik, ne kadar çok söz ederlerse cuntanın son sözü söyleme hakkını o kadar kabullenmiş, onaylamış olmaktadırlar.

Gerçekten özgür bir ortamda anayasa taslakları halkın temsilcileri tarafından hazırlanır, istisnasız her yurttaşın düşüncesine ve yorumuna açık olarak serbestçe tartışılır, yine halkın temsilcileri tarafından son biçimi verilerek halkın oyuna sunulur. Bizde olan ise bunun tam tersidir. O yüzden de bizdeki anayasa tartışması değil, olsa olsa "anayasa tartışması OYUNU"dur!

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Yolunda

Gerçek

Sayı 206 Ağustos 1982 33 TL.

Özal'ı harcamakla Cunta temize çıkamaz!

POLİS DEVLETİ NİZAMNAMESİNE HAYIR!

SINIFSAL ÖZEN GEREK

Ağustos geldi. Geçen Ağustos'larda olduğu gibi bu kez de muhtemelen ayın ortalarından başlayarak TV ekranları, radyo hoparlörleri, gazete sayfaları Büyük Taarruz, Başkumandanlık Meydan Savaşı, "Yunan'ı Denize Dökme" vs. edebiyatının ucuz örnekleriyle dolacak ve taşacak. İşçilerin, köylülerin, teknik elemanların, öğretmenlerin, memurların, ... kısaca emekçi halkın kafası "Türk Malı" damgalı bir milliyetçiliğin gürültüsüyle şişecek, 12 Eylül'ün Evren, Ersin, Ulusu, Sağlam gibi solistleri, askeri okulların edebiyat ve kompozisyon öğretmenlerinin göğüslerini iftiharla kabartacak nutuklar irad edecekler. Marşlar çalınacak, merasim kıt'aları kaz adımlarıyla yürüyüşler yapacak, ayak sesleri "devlet" radyo ve TV'si sayesinde odalarımıza kadar girecek.

Kambersiz düğün olmaz. Bu yıl 60. kez kutlanacak olan 30 Ağustos zaferiyle ilgili olarak, kimi aydınlar ve yazarlar da, milliyetçiliğin tipik karakteristiği olan "kendi uluslarının dünya tarihi içinde ve diğer ulusların hayatında oynadığı rolün büyüklüğü yanılgısı" gereği "Türk ulusunun dünyada ilk kez ulusal kurtuluş savaşı vererek emperyalizmi yenişini" yazacaklar bir güzel. Ve böylece de, belki bilmeden-şoven koronun arka sıralarına dizilecekler.

Buraya kadar şaşılacak birşey yok. Bilimsel sosyalistler bu şoven şamatayı iyice tanıyorlar. Son çıkanlar dışında korocuların hepsi bu sahneye yakışıyorlar da. Bilimsel sosyalistleri asıl kaygılandıran tehlike bazı bilimsel sosyalistlerin, "30 Ağustos'un 60. yıl kutlamalarından yararlanarak, Kurtuluş Savaşının anti-emperyalist niteliğini vurgulamak suretiyle devrimci propaganda yapabiliriz. Hem zaten biz bilimsel sosyalistler ulusal değerlerin, kültürün, moralin olumlu yanlarının mirasçısı değilmiyiz?" diye müthiş bir yanılgıya düşmeleri ihtimalidir.

Bu yoldaşlar uyarılmalıdır. Onlara anlatılmalıdır ki, bilimsel sosyalistler elbette tarihsel mirasın olumlu yanlarının, kültürün, vs. mirasçılarıdırlar, sahibidirler. Ama mümkün müdür "olumsuz yanlar"ı sergilemeden, "olumlu yanlar"a sahip çıkmak? Mümkün müdür İttihat ve Terakki'nin Ermeni ve Rumlara karşı uyguladığı "tehcir ve tenkil" (yurdundan sürme ve yoketme) politikası sonucu onların topraklarına, ticarethanelerine, atölyelerine el koyan Türk eşrafın, Fransız, İtalyan ve İngilizlerle işbirliği yapan Ermeni ve Rumların geri dönerek kaptırdıklarını geri almaları ihtimaline karşı Kuva-i Milliye'ye katıldığını söylemeden, söyleyemeden "olumlu yanlar"a sahip çıkmak? Mülk sahibi sınıfların çıkar çatışmaları yüzünden aynı topraklar üzerinde yaşayan Ermeni, Rum, Kürt ve Türklerin düşmanlığa sürüklendiklerini söylemeden, 3. Enternasyonal'in konuyla ilgili tartışmalarını anlatmadan "olumlu yanlar"a sahip çıkılabilir mi?

Günümüze gelelim. 60 yıl önce savaşarak siyasi bağımsızlığını elde eden Türk ulusunun bugün kapitalist bir ulus olduğunu, üstelik bir başka kardeş ulusun, Kürtlerin üzerinde devlet eliyle baskı ve asimilasyon politikaları uyguladığını, -hele şu günlerde bu halk faşist cuntanın tüm gaddarlığına maruz kalırken- söylemeden, söyleyemeden "olumlu yanlar"a sahip çıkılabilir mi?

Bilimsel sosyalizmin kurucuları bütün canlılığıyla yaşayan ve tarih ve sosyal pratikte doğrulanan teori ve eserleriyle bize öğretiyorlar ki, siyasi bağımsızlığını kazanmış ve uzlaşmaz sınıfsal karşıtlıklara bölünmüş bir ulusun hayatında ulusal tarih, kültür, çıkar, moral, gelenek vb. tüm ulusal sloganlar özünde sömürücü sınıfların çıkarlarını yansıtır, ifade eder. Yukarıda anlatılan tuzağa düşenler ise son tahlilde bu çıkarlara hizmet etmiş olurlar.

Kısacası bilmeliyiz ki, ulusal konularda devrimci, bilimsel ve sınıfsal bir dikkat ve özen "bugün her zamankinden daha fazla" gerekiyor.

(GERÇEK Gazetesi'nin Ağustos 1982 tarihli 206. sayısından)

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

ABD ve NÜKLEER SAVAŞ

• ABD yönetimi Sovyetler Birliği'nin kendini savunmasını bile çok görüyor.

ABD yönetimi dev nükleer bomba denemelerini sürdürüyor. Bunların en sonuncusu, belli bir kasıtla 6 Ağustos gününe, yani Hiroşima üzerinde ABD'nin ilk atom bombasını patlattığı tarihin yıldönümüne rastdüşürüldü. Amerika'nın Nevada Deneme Alanında yer altında patlatılan nükleer bombanın gücünün 20 ila 150 kiloton arasında olduğu bildiriliyor. Bilindiği gibi 1 kiloton, 1000 ton dinamitin patlama gücüne eşit!

Bu deneme münasebetiyle Nevada Deneme Alanını ziyaret eden ABD Enerji Bakanı, halen 150 kilotana kadar güçte bombaların zaman zaman denenmekte olduğunu bildirdikten sonra bir soru üzerine şöyle demiştir: "şimdilik 150 kiloton sınırı üzerine çıkmayı düşünmüyoruz. Fakat Sovyetler Birliği eğer savunma imkanlarını geliştirir ve muhtemel nükleer saldırıya karşı şehirlerini tahkim etme projelerine yönelirse bunu da yapabiliriz.

Yani ABD'li bakan açıkçası diyor ki, "Biz Sovyetler Birliği'nde yaşayan sivil halkı sürekli nükleer tehdit altında tutmaya kararlıyız. Sovyetler kendilerini savunma konusunda ilerleme kaydettikleri takdirde saldırı gücümüzü arttıracağız."

Bütün insanlığı tehdit eden nükleer savaş tehlikesinin kimin başının altından çıktığını bundan iyi gösteren birşey olabilir mi?

Sovyetler Birliği, sürekli nükleer savaş tehdidi altında tutulduğu yetmiyormuş gibi bir de üstelik kendini korumaya çalıştığı için suçlanıyor!

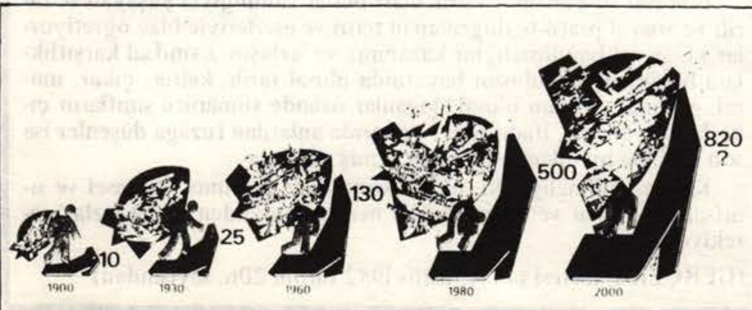
Öte yandan Uluslararası Barış Enstitüsünün yaptığı bir açıklamaya göre dünyada askeri harcamalar korkunç bir hızla artmaktadır. 1980 yılında bu harcamalar 550 milyar doları bulmuştur. Buysa, yapılan hesaplara göre, DAKİKADA 1 MİLYON DOLAR etmektedir! Ve bu paranın sadece yüzde 5'i az gelişmiş ülkelerin ihtiyaçlarına harcansa 1990 yılında dünyada 800 MİLYON insanın açlık çekmesi önlenebilecektir.

Şimdi bu durumda ABD enerji bakanının mantığı ve açık niyeti ortada olduğuna göre, böylesi her bakımdan korkunç askeri harcamaları kimin sürekli tırmandırdığı da ortadadır.

ABD'nin nasıl korkunç bir silahlanma gayreti içinde olduğu zaten biliniyordu. Reagan yönetimi önümüzdeki beş yıl içinde 1 trilyon 644 milyar dolar harcamayı öngören bir askeri bütçe tasarısını ABD Kongresinden geçirmeye çalışmaktadır. Bu da günde neredeyse 1 milyar dolar tutmaktadır!

ABD emperyalizmi bir yandan bu masrafların altından kalkabilmek için ülkede tüm sosyal hizmet harcamalarını kısıtlarken, bir yandan da bu silahlanma gayretine gerekçe sağlamak için bütün dünyada gerginliği arttırmakta, soğuk savaş kışkırtıcılığı yapmakta ve mevzii sıcak savaşları habire kışkırtmaktadır.

Bütün bunlardan da anlaşılıyor ki dünyada yüz milyonlarca insanın acından ölmesi bahasına askeri harcamaların dev boyutlarda giderek artması, insanlığın sürekli nükleer savaş tehdidi altında yaşaması ve mevzii savaşlarda onca kan dökülmesinin sorumlusu, doğrudan doğruya, bir avuç silah fabrikatörünün çıkarı doğrultusunda stratejiler, politikalar belirleyen ve kapitalist dünyanın bir bölümünü de bunlara uymaya zorlayan ABD emperyalizmidir.

GERÇEK AÇLAR NEREDE?

Emperyalizm uluslararası gerginliği diri tutmak için Polonya'daki gelişmelerden alabildiğine yararlanmaya uğraşıyor. Güdümlü haber ajansları her vesile ile Polonya haberleri türetiyorlar. Uzunca bir süredir bu haberler arasında "açlık" haberleri de yer alıyor. Ve bu "açlık" haberleri gerici basın başta olmak üzere ülkemizde de burjuva gazetelerinde uzun uzun anlatılıyor. Sosyalizm düşmanları gerçek açlar gözlerinin önünde iken Polonya'nın açlığı(!) için sözde gözyaşları döküyorlar.

Sosyalizm düşmanlarının ne denli gülünç duruma düştüklerini, dillerine doladıkları "et sıkıntısı" örneği ile vurgulayalım. Polonya'da et tüketiminde hızlı bir artış sözkonusu. Bu ülkede 1970-1980 yılları arasında kişi başına yıllık et tüketiminde 20 kg. artış oldu. 1976'da kişi başına düşen yıllık et miktarı 53 kg. iken, bu sayı 1979'da 73 kg. oldu. Bu tüketim düzeyi ile Polonya dünyanın en ileri 28 ülkesi arasında 15. durumdadır. Kişi başına yıllık protein tüketimi toplam olarak (et, süt, balık, yumurta) hesaplanırsa Polonya 28 en ileri ülke arasında 8. sırayı almaktadır. Artan et maliyetlerine karşılık, et fiyatlarının düşük tutulabilmesi için 1971-1980 yılları arasında et sübvansiyonuna ayrılan miktar 8 kat artmıştır.

Sosyalizm düşmanları Polonyalı açlar(!) için yaygara yaparken, Türkiye'de durum nedir? Türkiye et tüketiminde iki "rekor" sahibidir. Birincisi, et fiyatları bakımından dünyanın en pahalı ülkelerinden biridir. İkincisi, dünyanın en az et yiyen insanlarının olduğu ülkelerdendir. Türkiye'de kişi başına yıllık et tüketimi sadece 17 kg. dır. Bunun Türkiye'deki her insanın yılda 17 kg. et tükettiği anlamına gelmediği de açıktır. Etin kilosu 500 lirayı bulmuş, işçi, emekçi aileleri için çoktandır evde et sözü edilmez olmuştur.

Ekonomik güçlükler nedeniyle Polonya'da et tüketimine sınırlama getirilmesini burjuva basını diline dolamıştır. Polonya hükümetinin kişi başına et tüketimini ayda 3 kg. ile sınırlaması, —ki bu herkesin ayda en az 3 kg. tüketiyor olmasıdır— burjuva gazetelerinde felaket(!) olarak yazılırken, işçiler, emekçiler Türkiye'de acaba 5 kişilik bir aile ayda 15 kg. et tüketiyor mu diye düşünmekte, ayda tüm çoluğuna, çocuğuna bir kilo kıyma alabilmeyi mutluluk saymaktadır.

Ne demeli? Biraz da biz Polonyalılar gibi "açlık" çeksek!..

Boyalı Basının Afgan Göçmenleri

Türkiye'de burjuva basınının ve tüm gerici propaganda uzmanlarının ağzına yeni bir sakız verildi: Afgan göçmenleri.

Çarşaf çarşaf yazılar... Fotograflar... Gözü yaşlı göçmen sefaleti edebiyatı... Bol müslümanlık ve bol "Özgürlüklerine kavuşan soydaşlarımız!" lafları.

Boyalı basın böylece hem kendine sütunlarını daha haftalarca dolduracağı hazır ve kolay bir konu buldu, hem de gerici, şoven propaganda ile cunta hükümetine hizmet sunma fırsatını. Şimdi bu "Afganlı göçmenler" sözde zulüm ve baskıdan kaçmış kişiler gibi gösterilerek ilerici Afgan hükümeti ve Sovyetler Birliği'ne sövüp sayma, Afganistan'da gericiliğe, feodal baskı ve sömürüye, bir yönüyle de çok-yanlı emperyalist oyunlara karşı verilen savaşı karalama aracı olarak kullanılıyorlar.

Kimdir bu "Afgan göçmenleri"?

Afganistan'da ortaçağın batağında yaşayıp, hâlâ da orda yaşamakta direnen gerici feodal aşiret reislerinin zoru ve baskısıyla evlerini barklarını bırakıp önce Pakistan'a göçmüş kırsal kesim insanları. Büyük çoğunluğu bilinçsiz, dünyadan habersiz, biçare kişiler. Baskıdan kaçıyoruz diye gittikleri yer Ziyaül Hak'kın kimseye hiç bir özgürlük tanımayan ve ayakta durabilmek için ABD emperyalizminin her türlü manevrasına hizmet için çırpınan gerici baskı rejiminin sürdüğü Pakistan. Oradan, özel bir anlaşmayla, kalkıp "özgürlüğe kavuşmak" için geldikleri yer de Kenan Evren cuntasının Türkiye'si!

Nasıl uluslararası siyaset düzeyinde bir oyun oynandığı ve bu "Afgan göçmenleri"nin bu kirli oyunun ne denli biçare piyonları oldukları ortada değil mi?

Falanjist Şef Cumayel Kendini Cumhurbaşkanı İlan Etti

İsrail'in Lübnan'a saldırısı hiç kuşkusuz sadece Lübnan'daki Filistin kurtuluşçularına ve göçmenlerine yönelik bir saldırı değildi. Bu saldırı aynı zamanda Lübnan yurtsever güçlerinin ortak cephesi olan Hareket-i Vataniyye (Ulusal Hareket) güçlerini de kıskaç içine alıp falanjistleri devlet yönetimine getirmeyi amaçlıyordu.

Nitekim, daha ilk Filistin savaşçı kafilesi Beyrut'tan ayrılırken, Lübnan falanjistlerinin lideri Beşir Cumayel bir kışlada yaptırdığı seçimle kendisini cumhurbaşkanı ilan ettirdi.

KANLI KATİL BEŞİR CUMAYEL

Beşir Cumayel kimdir? 33 yaşındaki bu adam, uzun yıllar Lübnan falanjistlerine liderlik etmiş emperyalist uşağı Piyer Cumayel'in oğludur. Lübnan iç savaşı sırasında falanjist milislerin liderliğini yavaş yavaş babasından devralmış ve kardeşi Emin Cumayel dahil olmak üzere rakiplerini birer birer tasfiye ederek Ketaib (Falanjist) partisinin liderliğine gelmiştir.

Beşir, en az babası Piyer kadar azılı bir faşist ve gözü dönmüş kanlı bir katildir. B. Cumayel, bütün faşistler gibi siyasi kariyerini komplo, suikast, entrika ve cinayet üzerine kurmuştur. Tıpkı bütün faşistler gibi Beşir Cumayel için de "gayeye giden her yol mübahtır" ve bu gaye emperyalizme daha iyi uşaklık etme yolunda yarışmak ve bunun için de iktidarı ele geçirmektir. Örneğin Beşir Cumayel sadece on binlerce Lübnan'lı emekçinin katili değildir. Kendi dostlarının da katilidir. Beşir, Lübnan iç savaşı sırasında en yakın işbirlikçisi Süleyman Frangiye'nin oğlunu düzenlediği bir katliam baskınıyla öldürtmüştü. Çünkü kendisi gibi, liderliği babasından devralan genç Frangiye'yi kendisine rakip görmekteydi. Bu baskında rakibinin çok sayıda adamını ve çocuk yaştaki küçük kızını da öldürtmüştü. (13 Haziran 1978). Daha sonra da Frangiye'ye bağlı milisleri ve siyasi kadroları tasfiye etmiş, pek çoğunu tehdit ve baskıyla saf dışı bırakmış ya da kendi partisine katmıştır. Aynı Beşir Cumayel, gene Frangiye gibi eski cumhurbaşkanlarından ve kendisinin de en yakın işbirlikçilerinden olan Kamil Şemun'un milislerine düzenlediği ağır bir saldırıyla onları da dağıtmıştır. Böylelikle B. Cumayel ve onun partisi Hizb-ül Ketaib, Lübnan'da faşistlerin ve işbirlikçilerinin tabanını oluşturan hristiyan maronit topluluğunda tek siyasi güç haline gelmiştir.

İşte bu Beşir Cumayel, 23 Ağustos'da Doğu Beyrut'taki El Fedaiye kışlasında —parlamentonun 28 üyesinin oylarıyla— kendini "seçilmiş" cumhurbaşkanı ilan etti ve cülus falanjist namlulardan çıkan top ve otomatik silah gürültüleriyle kutlandı ve faşizmin bu "zafer" çığlıkları sabahlara kadar sürdü.

SİYONİZMİN ZAFER ÇIĞLIKLARI BOŞA ÇIKACAKTIR

İsrail ordusunun 100 bin kişilik askeri birlikler ve en modern Amerikan silahları ve araçlarıyla Lübnan'a başlattığı saldırıda büyük çoğunluğu sivil olmak üzere 12 bin kişi öldürüldü, 30 bin kişi yaralandı, Beyrut kenti İsrail bombardımanı ve top ateşiyle tahrip edildi.

Sonuçta Amerikan emperyalizmi ve onun Orta Doğu'daki jandarması İsrail siyonizmi emellerine nail oldular ve Lübnan'daki Filistin kurtuluş savaşçıları Beyrut'tan ayrılarak yarısı Suriye'ye olmak üzere değişik Arap ülkelerine gittiler.

Evet, emperyalizm ve siyonizm bu raundu kazandı. Ama Filistin kurtuluş hareketini yok etmeye imkân yoktur.

Bu bir ajitasyon veya avunma cümlesi değildir. Maddi bir gerçeklıktir. İster sınıf savaşları, isterse ulusal savaşlar olsun, her devrimci mücadele uzun ve çetin yollardan geçer. Yeryüzünde kolay kazanılmış tek bir sosyal veya ulusal devrim yoktur. Her somut devrimci süreçte, verili anın koşullarına, yani güçler dengesine bağlı olarak devrimci güçler değişik merhalelerden geçerler. Şayet devrimci mücadelenin diyalektiğini kavrayamazsak, onun bir süreç olduğunu, bir süreç içinde geri çekilmelerin, zikzakların ya da duraksamaların da **(Devamı 10. sayfada)**

LÜBNAN'DA CUMHURBAŞKANLIĞININ ESAMESİ OKUNMAZ

Ne ki, bunun bir "pirüs zaferi" bile olmadığını herkes bilmektedir. Çünkü yıllardır zaten Lübnan devleti diye birşey yoktur. Lübnan'da cumhurbaşkanlığı da, parlamento da, hükümet de birer formalite mevkiidirler. Resmi üniformalı Lübnan ordusu askerlerinin yaptıkları iş ise ya trafik polisliğidir ya da hava alanında gümrük muayene memurluğudur. Bu askerler bir de bayramda, seyranda düzenlenen ve hiç kimsenin itibar etmediği resmi törenlerde resmi geçit yaparlar, tatil günleri Başkanlık Sarayına bayrak çekip indirirler.

Hemen hemen herkesin, her evin silahlı olduğu bir ülkede ne o Fransız taklidi kırmızı bereli resmi Lübnan askerlerinin esamesi okunur, ne de Fransız tipi geniş anayasal yetkilere donatılmış cumhurbaşkanının otoritesi kağıt üzerinde kalmaktan öteye geçebilir.

Bu nedenle, falanjist Beşir Cumayel'in kendisini cumhurbaşkanı ilan ettirmesinin manevi bir değeri yoktur. Beşir Cumayel'in hükmü, falanjistlerin zaten kontrol ettiği bölgede geçer. Hatta o kadar ki, Cumayel, Başkanlık Sarayına bile gelip oturamaz.

Hiçbir şekilde bir siyasi güç sayılamayacak resmi Lübnan devletinin başkanlığını ele geçirmiş olmak faşist şef Cumayel'e ekstra bir güç kazandırmayacaktır, ama gene de bu olay emperyalizmin ve faşizmin Lübnan'da bir koltuk kapmasıdır

BOZACININ ŞAHİDİ ŞIRACI

Eski İstanbul türkçesinde "bozacının şahidi şıracı" diye bir söz vardı. Bu, sanıkla şahidin aynı kişi olduğunu ima ederdi ya da gene halk dilindeki "it iti ısırmaz" sözünün biraz değişik türde söylenişi idi. (Çünkü kışın boza satan seyyar satıcılar, yazın —boza içilmediğinden— şıra satarlardı.)

Beşir Cumayel'in cumhurbaşkanlığını da ilk kutlayan ABD Cumhurbaşkanı Reagan oldu. Mr. Reagan, Cumayel'e gönderdiği mesajda "sıcak duygularını ve kutlamalarını" dile getirdi. Olayla ilgili olarak Beyaz Saray sözcüsünün yaptığı açıklamada ise Cumayel'in cumhurbaşkanlığı seçiminin meşru olduğu savunuluyor ve "seçim işlemi normal bir şekilde gerçekleştirilmiştir" deniyordu. Sözcü Speak "Lübnan'da ulusal birliğin sağlanması ve Lübnan'ın (Lübnan devletinin demek istiyor) yeniden inşası yeni cumhurbaşkanının mevcut durumda başarı kazanma koşullarına bağlıdır" diyor ve ABD'nin bu yolda yardımcı olacağını söylüyordu.

B. Cumayel ise verdiği ilk demecinde "Lübnan'ı 'Hür Dünya' nın kopmaz bir parçası yapacağını söylemiş" ve tüm dünyaya servis yapan televizyon muhabirlerinin gözlerinin içine baka baka "Ben bir faşist miyim? Bana faşist mi ne, öyle birşey diyorsunuz! Eh, bana öyle diyorsanız öyledir." diyerek faşistliğini kendi ağzından da —üstelik pek de diplomatik olmayan bir açıklıkla— ikrar etmiştir. İşte "Hür Dünya"nın bir parçası olan bir "cumhurbaşkanı": Cumayel. İşte o "Hür Dünya"nın başını çeken eski ırkçı ve faşist, eski Zenci düşmanı, şimdinin azgın Pentagon militaristi ve detant kundakçısı bir başka cumhurbaşkanı: Reagan.

Ve "Hür Dünya" sakızını ağzından eksik etmeyen Reagan, ikide bir "uluslararası terörizm" tehlikesinden dem vuran Reagan, sicilli bir faşist, ve dolayısıyla sicilli bir FAŞİST TERÖRİST olan bir kanlı katile "sıcak" selamlarını gönderiyor ve Lübnan'ın kaderini bu falanjist şefin, bu terörist faşistin başarısına bağlı görüyor.

LÜBNAN'DA BELİRLEYİCİ GÜÇ: HAREKET-İ VATANİYYE

Lübnan'daki en büyük siyasal güç, Hareket-i Vataniyye'dir. Ve Lübnan'ın geleceğini ne ABD emperyalizmi, ne İsrail siyonizmi ne de Cumayel falanjizmi belirleyecektir.

Amerikan uşağı kanlı katil Beşir Cumayel, bugüne kadar Lübnan ve Orta Doğu halklarına karşı işlediği insanlık suçlarına, bir de, yurdu işgal etmiş istilacıların (siyonistlerin) süngülerinin gölgesinde cülus şenlikleri eklemiştir.

Şimdi, Lübnan'daki halk hareketi yeni bir evreye girmiştir ve bu mücadele faşist işgal altındaki bölgelerin kurtarılmasına ve halk güçlerinin, yani Hareket-i Vataniyye'nin tüm ülkede kontrolü sağlayarak demokratik halk devletini kurmasına kadar devam edecektir.

Sovyet - B. Avrupa Doğal Gaz Hattı

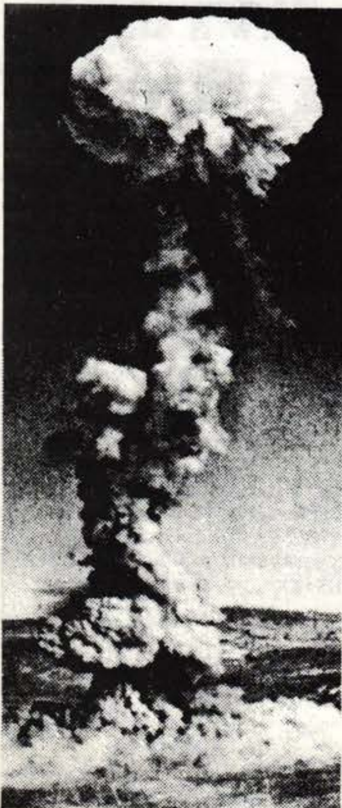
ABD'de Reagan yönetimi işbaşına geldiğinden bu yana soğuk savaşı hortlatmaya çalışıyor. Bir yandan silahlanma ve savaş kışkırtıcılığını sürdürürken diğer yandan özellikle Avrupalı müttefiklerini tam kontrol altına almaya çalışıyor. Ne var ki ABD artık ne dünya jandarması olabilir ne de Avrupalı müttefikleri kayıtsız şartsız onun yanındadır. Özellikle Batı Avrupa ülkeleri uluslararası ilişkilerde sertlik değil yumuşamadan yanadır. Bir yandan bu ülkelerde güçlenen barış hareketi diğer yandan bizzat kendi çıkarları bunu zorlamaktadır. Batı Avrupa ülkeleri bu nedenle Reagan'ın kışkırtıcı politikasına pek yüz vermemektedir.

Batı Avrupa'nın Sosyalist ülkelerle bugüne kadar en büyük ticari anlaşmasını oluşturan doğal gaz hattı konusu Reagan'la müttefikleri arasında anlaşmazlığı bir kere daha sergilemiştir. Yapılan anlaşma gereği Sibirya'dan başlayan doğal gaz hattı Çekoslovakya sınırından sonra F.Almanya, Fransa, İtalya, İspanya, Avusturya, Belçika, İsviçre ve Berlin'e dağıtım yapacaktır. Dünya üzerinde bilinen doğal gaz kaynaklarının üçte birine sahip olan Sovyetler Birliği'nin Avrupa'ya sağlayacağı doğal gazın Avrupa gaz kaynakları içindeki payı yüzde 9'dan yüzde 25'e çıkarılacaktır. Avrupalı müttefiklerini Sovyetlerle alış-verişten vazgeçiremeyen Reagan yönetimi bu defa bu ülkelerin bağımsızlıklarını hiçe sayarak müdahele etmeye kalkışmış ve teknoloji ambargosu koymuştur. Ne var ki Sovyetler projenin tam zamanında gerçekleşeceğini açıklamıştır. B.Avrupa ülkeleri ambargoyu protesto etmişlerdir. Sonuçta Reagan soğuk savaş kışkırtıcılığı ile başbaşa kalmıştır.

(GERÇEK, Ağustos 1982, sayı 206'dan alınmıştır.)

Hiroşima'yı Unutmadık

ABD'nin 1945 Ağustos'unda Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atarak sergilediği vahşet, 37 yıl sonra bugün tüm canlılığıyla insanlığın belleğindedir. Tüm insanlığın lânetlediği, milyonlarca insanı katleden atom bombasını acımasızca kullanan ABD emperyalizmi, o günden bu yana insanlık düşmanı yeni silahlar üretmekten geri durmadı. Bu yeni silahlar 37 yıl öncesinin atom bombasından kat be kat güçlüdür. Bugün ABD emperyalizmi ve saldırganlık örgütü NATO nükleer silahlanma ve savaş kışkırtıcılığını tırmandırmak peşindedir. Ancak dünya sosyalizm ve barış güçlerinin yükselen mücadelesi karşısında ABD emperyalizmi dileğince at koşturamamakta, saldırganlığına kılıflar aramaktadır. Bu arada "Sovyet tehdidi" masallarına sığınmaya çalışmaktadır. Bu nasıl bir "tehdit"dir? Sosyalist sistemin öncüsü Sovyetler Birliği bugüne kadar silahlanma yarışına ve özellikle nükleer silahlanma yarışına son verilmesi, uluslararası ilişkilerde kuvvet kullanılmaması karşılıklı güven verici her türlü adımın atılması için her türlü girişimde bulunmuştur. Birleşmiş Milletler'in her silahsızlanma oturumu ve diğer silahsızlanma görüşmelerinde askeri bütçelerin azaltılmasından, varolan silahların indirimine, her konuda somut önerilerini açıklamıştır. Dış politikasının barış olduğunu Anayasasına yazan Sovyetler Birliği, Helsinki Konferansına, SALT-2'ye varan barışçı kazanımlar için kararlı mücadelesini sürdürmüştür. Nihayet Sovyetler Birliği, nükleer silahları ilk kullananın kendisi olmayacağını kesinlikle ifade etmiş ve nükleer silahları ilk kullananın insanlık suçu işlemiş sayılmasını istemiştir. Yine Sovyetler Birliği, nükleer silahları üretmeyi ya da bunlara sahip olmayı veya topraklarında bulundurmayı reddeden ülkelere karşı hiçbir zaman nükleer silah kullanmayacağını kesinlikle ilan etmiştir. Bütün bunlar Sovyetlerin insanlığı değil, ABD emperyalizminin insanlık düşmanı hesaplarını tehdit ettiğini açıkça göstermektedir.

Buna karşılık dünya barış güçlerinin tepkisi karşısında zaman zaman "barış şampiyonluğu" yapan ABD yönetimleri gerçekte hiçbir zaman barış ve silahsızlanma girişimlerinin hayata geçmesinden yana olmamışlardır. SALT-2 Anlaşmasının ABD Kongresinde yıllardır onaylanmaması bunun açık bir örneğidir. ABD yönetimi nükleer silahları "gerekirse" ilk kullanan olacağını söylemekten çekinmemektedir. Silahlanma yarışının her yeni aşamasını ABD ve NATO'nun başlatması bir rastlantı değildir. ABD emperyalizmi nötron bombası, Mix füzeleri derken işi Uzay Mekiği aracılığıyla, uzayda silahlanmaya kadar vardırmıştır. Dünyanın çeşitli bölgelerine ve bu arada Orta Doğu'ya yönelik ABD müdahele birlikleri hazırlanmaktadır.

ABD emperyalizminin çeşitli bölgeleri nükleer silah deposu ve saldırganlık üssü haline getirmeye uğraştığı bilinmektedir. Bu bölgelerden birisi Avrupa'dır. ABD emperyalizmi Avrupa'ya nükleer başlıklı Pershing ve Cruise füzeleri yerleştirmek peşindedir. Buna bahane olarak Sovyetler Birliği'nin batısında bulunan ve NATO'nun SS-20 diye adlandırdığı orta menzilli füzeleri gösterilmektedir. Oysa bu füzeler yeni yerleştirilmiş değildir ve saldırı amacı taşımadığını ABD ve NATO pekala bilmektedir. Üstelik on yılı aşkın bir süredir bu füzelerin sayısında tek bir artış olmamıştır. Ve de bunlar başka ülkelerin değil, Sovyetlerin toprağındadır. Bunun da ötesinde, Sovyetler Birliği, Avrupa'ya ABD füzelerinin yerleştirilmemesine karşılık bu füzelerin indirimi için görüşme yapmaya hazır olduğunu da açıklamıştır. Ama ne ABD ne de NATO görüşmeye istekli değildir, çünkü Sovyet füzeleri aslında bahanedir. Ancak Avrupa halkları ABD emperyalizmi ve NATO'nun hesaplarının farkındadır. Asıl ABD füzeleri yerleştikten sonra Avrupa topraklarının nükleer savaş tehdidine hedef olacağı bilinmektedir. Avrupa ülkelerinde ABD nükleer füzelerine karşı yapılan protesto gösterileri bunun açık ifadesidir.

Dünya sosyalizm ve barış güçleri Hiroşima ve Nagazaki vahşetinin yıldönümünde emperyalizmin silahlanma ve savaş kışkırtıcılığına karşı barış ve silahsızlanma mücadelesini kararlılıkla yükseltiyor.

(GERÇEK, Ağustos 1982, sayı 206'dan alınmıştır.)

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölüler.

Hiroşimada öleli
oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım,
büyümez ölü çocuklar.

....

Çalıyorum kapınızı
teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin
şeker de yiyebilsinler.

•••••

Televizyondaki Anti-Nazi Programlar

F.Alman televizyonlarında haftanın 3-5 gününde Nazilerle ilgili programlar, açık oturumlar, konulu filmler, TV dizileri vb. yayınlanmaktadır. Hiç kuşkusuz anti-Nazi programların sık sık televizyonlarda yeralmasında sayısız faydalar vardır. Özellikle F.Almanya başta olmak üzere Avrupa'da kapitalizmin krizinin derinleştiği ve neo-faşist akımların güçlenmeye başladığı bir sırada, o dönemleri yaşamamış ya da o dönemler hakkında yeterince bilgilenmemiş genç kuşaklara Nazi mezalimini ve faşizmin vahşetini, dehşetini göstermek olumludur.

Ama dikkat edilirse, bu anti-Nazi programların ya da filmlerin büyük çoğunluğu nasyonal sosyalizmin sınıfsal niteliğini vermemekte ve nazizmi sanki sadece Yahudi düşmanlığından ve jenositinden ibaret göstermektedir. Hatta denilebilir ki anti-Nazi nitelikli filmlerin büyük çoğunluğu yahudi propagandasına —ve günümüz somutunda siyonizme hizmet edecek şekilde hazırlanmıştır.

En iyimser sözlerle söylersek, bu filmleri seyreden genç kuşaklara olsa olsa Nazizm bir çılgınlık, bir siyasi histeri gibi tanıtılmaktadır.

Nazizmin bir çılgınlık olduğu doğrudur. Hatta insanlığın bugüne değin tanık olduğu en büyük çılgınlık olduğu doğrudur.

Ama bu çılgınlığın SINIFSAL ÖZÜ nedir? Bu çılgınlık Hitler gibi bir manyağın etrafına toplanmış bir avuç maceracının ve onların "parlak nutuklarına" kanmış insanların mı eseridir? Asla!

Nazizmin, herşeyden önce Alman finans kapitalinin en geri, en şoven, en emperyalist kesimlerinin dünyaya tahakküm etmeyi amaç-

layan insanlık düşmanı emperyalist ve kanlı emellerinin bir ürünüdür.

Böyle olduğu içindir ki, Nazizm herşeyden önce işçi sınıfının düşmanıdır. Nitekim Nazizm Birinci Dünya Savaşı sonrasında büyük çalkantılar içinde bulunan ve büyük sınıf mücadelelerine sahip olan Almanya'da, herşeyden önce işçi sınıfına ve onun öncüsü komünistlere karşı azgın bir saldırganlık içinde mücadele ederek iktidara tırmanmış, ve iktidarını, ancak ve ancak işçi sınıfını, ve tüm ilerici güçleri ezdikten, sindirdikten sonra sağlamlaştırmış ve ancak ondan sonra savaşı başlatmıştır.

Savaş da bir dünya savaşı olmakla birlikte, esas olarak Nazi Almanyası ile işçi sınıfının dünyadaki ilk devleti arasında geçmiştir. Savaşta ölen 45 milyon insandan 22 milyonunun Sovyet işçileri, köylüleri, aydınları olması.. tek başına bu olgu bile Nazizmin sınıfsal karakteri ve ana hedefini göstermeye yeter.

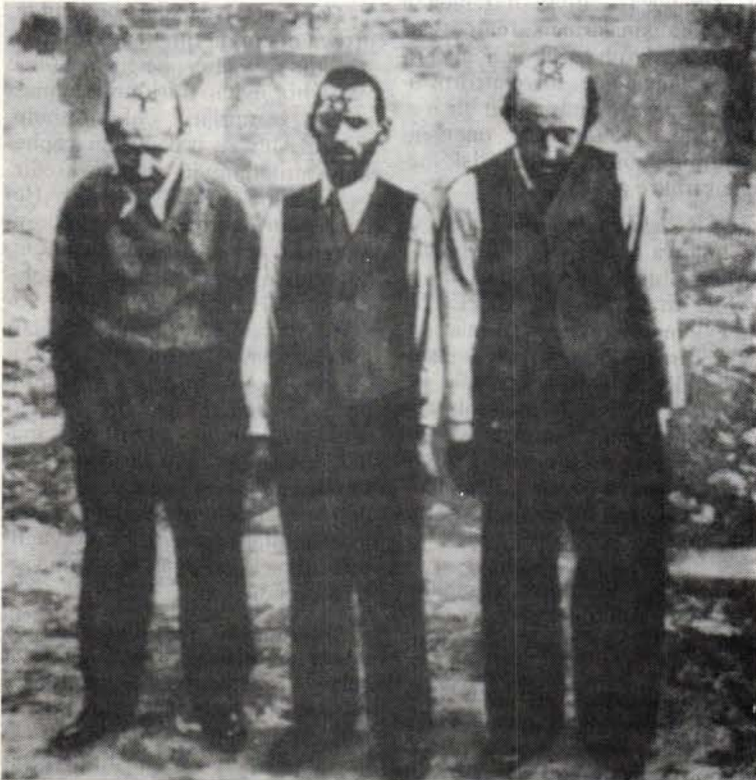
İşin yahudi propagandası yanına gelince: sözkonusu TV filmlerinin hemen hepsi, Nazi terörünü sanki yahudiler üzerine uygulanmış gibi göstermektedirler. Nazilerin dünyanın en büyük jenositlerinden birini gerçekleştirerek 6 milyon yahudiyi öldürdükleri doğrudur ve bu lanetli bir insanlık suçudur. Ama Nazizmi yahudi düşmanlığından ve jenositinden ibaret göstermek, yukarda da değindiğimiz gibi, hem onun sınıfsal özünü gözlerden gizlemeyi, hem de dolaylı yoldan siyonist propagandası yapmayı amaçlamaktadır. Batı insanı bu konuda o kadar şartlandırılmıştır ki; sık sık televizyonda seyrettiği, Nazilerin dün yahudilere yaptığını, bugün İsrail devleti Filistin ve diğer Arap halklarına yapmaktadır. Uzun yıllardır İsrail devleti tarafından koskoca bir halk (Filistin halkı) toplu imhaya (jenosite) tâbi tutulmaktadır. Dün Nazilerin Avrupa ülkelerini birer-ikişer işgal etme eylemini, bugün İsrail devleti Arap topraklarını işgal edip yayılma biçiminde sürdürmektedir.

Bir de Nazi Almanya'sında bir dönem için milyonlarca insanın Nazi Partisi ve Hitler peşinde gittiği, bir isteri nöbetine tutulmuşçasına bu çılgınlığa ortak olduğu gerçeği vardır. Bunun da hiç kuşkusuz tarihsel temelleri vardır. Federal Almanya halkının bilinçli ve demokrat olmayan kesimlerindeki güçlü şovenist duygular bugün de etkisini sürdürmektedir. F.Almanya'yı giderek şiddetle saran yabancı düşmanlığının kökenlerini araştırırken, geçmişte Nazi şovenizminin niçin bir süre ülke içinde genişçe bir destek bulduğu sorusunu da birlikte araştırmak gerekir.

Gene açık açık yabancı düşmanlığı ve şovenizm yapan CDU-CSU ittifakının giderek güçlenmesi ve birçok eyalette çoğunluğu alması, 1982 seçimlerinde de iktidara gelme ihtimalinin artmış olması tesadüf değildir. Bu partilerden, Strauss'un Hristiyan Sosyal Birliği (CSU) açık açık neo-Nazi hareketi himaye etmekte ve onunla kolkola yürümektedir. Kohl'un Hristiyan Demokrat Birliği (CDU) ise kamuoyunda neo-faşistlere resmen angaje görünmemekle birlikte, CSU'nun adeta özdeş müttefiği olarak faşizmin diğer işbirlikçisidir.

Nazizmin bir çılgınlık gibi gösterilmesine gelince. Bu çılgınlığın sınıfsal özü gösterilmediği takdirde, yapılan anti-Nazi programlar yüzeysel kalmaktadır. Çünkü bugün insanlık, Nazi çılgınlığından çok daha büyük bir çılgınlığın tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu da, Amerikan emperyalizminin elindeki muazzam termo nükleer güçtür. ABD emperyalizmi azgınlığını, açık açık Avrupa'da sınırlı bir nükleer savaşı benimseyebileceğini ifade edecek kadar ileri götürmüştür.

Dün Alman finans kapitalinin en gerici kesimlerinin elindeki silahlardan ve onların emellerinden çok daha korkunç silahlar ve çok daha korkunç niyetler, bugün Amerikan finans kapitali tarafından temsil edilmektedir, ve insanlık bir nükleer savaşla yokolma tehdidi ve tehlikesi altında tutulmaktadır.

Nazi SS'leri Yahudilerin sembolünü insanların alınlarına dağlarlardı. Bu işaret şimdi siyonist vahşetin simgesi oldu.

F. Almanya'da Neo-Faşizm

İsviçre'nin Zürich kentinde yayınlanan "Volksrecht" adlı sosyal demokrat sendikaların çıkardığı bir gazetede Joachim Sondermann tarafından Federal İçişleri Bakanı sözcüsü Klaus Westkamp'la yapılmış F.Almanya'daki Neo-Nazi'lerle ilgili bir mülakat yayınlandı. İlginç bulduğumuz bu mülakatın bir tercümesini yayınlıyoruz.

F.Almanya'da Neo-Nazi'lerin yabancı düşmanı eylemlerinde tehdit edici bir artış var. Sadece 1980 yılında bu türden 119 adet eylem tespit edildi. Bu sayı 1981 yılında % 150 artarak, 297'e ulaştı.

Federal İçişleri Bakanlığı sözcüsü Klaus Westkamp, bu gelişmeden duyduğu endişeyi dile getirdi ve Federal İçişleri Bakanı Gerhard Baum'un defalarca bu konuya dikkatleri çektiğini, nitekim bundan birkaç hafta önce kendisiyle yapılan bir mülakatta Baum'un, açıkça Neo-Nazi'ler tarafından yürütülen "yabancılara yönelik ajitasyona" dikkatleri çektiğini belirtti.

Westkamp'ın ifadesine göre bu eylemlerde ırkçı ve milliyetçi motifler giderek daha belirgin bir hal alıyor ve metod olarak artan bir şekilde şiddet uygulanıyor.

Yine Westkamp Neo-Nazi örgütlerin F.Almanya'daki üye sayılarında hemen hemen hiç değişiklik olmadığını, fakat buna karşın aşırı sağdan kaynaklanan eylemlerin savaş sonrası dönemin en yüksek seviyesine eriştiğini belirtti. 1981 yılında aşırı sağdan kaynaklanan 1824 eylem tesbit edildi. Bu rakam 1980 yılında henüz 1643 idi. Westkamp'ın verilerine göre, şu anda mevcut 73 aşırı sağ örgütün 20300 üyesi var. Örgüt sayısı 1980 yılında 75 idi ve üye sayıları da 500 daha azdı. Bu 73 örgütten 18'i Neo-Nazi (1980 yılında 22) ve 1250 üyeleri var (1980 yılında 1200). Ayrıca 600 kadar hiçbir örgüte üye olmayan Neo-Nazi aktivist mevcut. 73 aşırı sağ örgütten 36'sının 20'den az üyesi var, bunlardan 12'si Neo-Nazi gruplara ait. Sadece 9 aşırı sağcı örgütün 250'den fazla üyesi var, bunlardan ikisinin üye sayısı 4000'den fazla.

Westkamp'ın verilerine göre 1981 yılında aşırı sağdan kaynaklanan 92 şiddet eylemi oldu. Bu rakam 1980'dekinden 11 az. Bu eylemlerden 59'u Neo-Nazi örgütlere ait. Resmi makamlar 1980 yılında cinayetle biten iki eylem tesbit ettiler. Bunlardan birisi, "Nasyonal Sosyalist Eylem Cephesi (ANS)" üyeleri tarafından "hain" olduğu gerekçesiyle Mayıs 1981'de Hamburg'da öldürülmüştü. Bu olayın 5 failinden ikisi ömür boyu hapse mahkum edildiler.

Yine Münih'te 5 Neo-Nazi'nin tutuklanması esnasında bir el bombası patlatılarak cinayet teşebbüsünde bulunulmuştur. Bu olayın iki faili çatışma esnasında polis tarafından öldürülmüştür. Ayrıca 1981 yılında dört defa patlayıcı madde ile saldırı yapılmıştır. Bu sayı 1980 yılında 6 idi. Yine aynı yıl 15 defa kundaklama (1980'de 15), 4 defa soygun (1980'de iki), 24 defa yaralama (1980'de 27) ve 43 defa da (1980'de 61) oldukça yüksek maddi hasara yol açan eylemlerde bulunulmuştur.

Görüldüğü gibi aşırı sağdan kaynaklanan şiddet eylemlerinde bir yükselme sözkonusudur. 1981 yılında bu türden 189 olay tesbit edilmişti. Aynı rakamlar 1980'de 124, 1979'da da 117 idi. 1981 yılında yapılan toplam 665 ev aramalarının 90'ında silah, mermi ya da patlayıcı madde bulunmuşken, 1980 yılında bu aramaların 149'unda bu türden malzemeler ele geçmiştir.

Okurlardan

Dayanışma'nın bu sayısında yine dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarımızın gönderdikleri haberlerden ve mektuplardan söz edeceğiz. Sırf yerimiz dar, fakat buna karşılık mektuplar çok olduğu için de, gönderilen yazılar ve şiirlerden yalnızca parçalar almakla yetinmek zorunda kalacağız... Böyle yapmak zorunda kaldığımız için, bütün arkadaşlarımızın affına sığınıyoruz... Öte yandan, sizlere sevindirici bir haber de vermek istiyoruz. Dayanışma Gazetesi gün geçtikçe daha bir düzenli, daha iyi bir biçim ve içerikle çıkıyor. Bu arkadaşlarımızın da dikkatini çekmiş. Gelen mektuplardan bu anlaşılıyor. Ama öte yandan, Avrupa Gerçek Gazetesi İle Dayanışma taraftarlarının çığ gibi büyümesine cevap verebilecek bir yapıda değil. Bunu kabul ediyoruz. Yakında gazetemiz, büyük boy ve sekiz sahife olarak normal bir günlük gazete gibi yayınlanacak. O zaman 'okuyucu mektuplarına' ve arkadaşlarımızdan gelen yazılara ve haberlere elbette daha fazla yer ayırmak olanağını bulacağız. O günlerin hiç de uzak olmadığını belirtelim, ve arkadaşlarımızın gönderdiği mektuplara geçelim...

Bize, bundan aylar önce gönderilen, ama bir türlü yayınlamak için ele alamadığımız F.K. arkadaşın mektubu aynen şöyle. (Mektup, İsviçre'nin Cenevre kentinden geliyor.)

"Selamlar Yoldaşlara,

Yoldaş, ben birbuçuk yıldır Cenevre'de turist olarak kalıyorum. Birbuçuk yıl da Türkiye'de kaldım. 1978'de Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç ettim. Bulgaristan'da Lise bitirdim. Türkçeyi pek daha düzgün okuyamıyorum ve konuşamıyorum. Ama kitap okumayı çok severim. Tabii, sıradan değil. Buralarda birkaç tane arkadaşım var. Bazen onlardan kitap alıyorum ve okuyorum, ama benim için bunlar yeterli değil. Ben Bulgaristan'da Sosyalizm, Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm ile tanıştım. Ama Bulgaristan'da bun bunları sadece okulda notum yüksek olsun diye okuyordum. Şimdi ise daha iyi ve merakla okumadığım için pişmanım. Yani ayaklarım suya ermeğe başladı. Sizden tek ricam, bana kitap konusunda yardımcı olmanız.

Yoldaşça selamlarımı iletirim. Faşizme karşı hep birlikte ileri."

Arkadaşımızın isteklerini seve seve yerine getirdik. Ve onun adresini İsviçre'deki arkadaşlarımıza çoktan bildirdik. Dayanışma Gazetesi adına biz de yoldaşımıza çok çok selam eder, işlerinde başarılar dileriz...

İkinci mektup Suudi Arabistan'dan EBHA Komitesi adına yazan F.B. arkadaşımızdan geliyor. "Ne zamandır mektup yazamadığı için özür dileyerek ve sosyalist selamlarını göndererek," mektubuna başlayan F.B. arkadaş, bize yeni adresler gönderiyor... Ve kısa metrajlı kamera ile çektiği film-ropörtajların elimize geçip geçmediğini soruyor. Hayır... Daha almadık. İlgiyle bekliyoruz. F.B. arkadaşın gönderdiği adreslere Gazetemizi postalamaya başladık. Tüm Suudi Arabistan'da çalışanlara çok çok selamlarımızı iletin lütfen...

Üçüncü olarak Z. Coşkun arkadaşımızın gönderdiği mektuptan söz etmek istiyoruz. Z. Coşkun, Arcayürek'in Türkiye'de Güneş gazetesinde çıkan bir yazısından çok alınmış. Gönderdiği mektupta Bay Arcayürek'in iğrenç yüzünü iyiden iyiye açığa çıkarıyor. Şöyle diyor:

"Bay Arcayürek,

Ben sizin fikir diye ileri sürdüğünüz herzeleri çok iyi bilirim. Hürriyet gazetesindeki yazılarınızı yıllarca izlemişimdir. 12 Eylül öncesi televizyondaki ve basındaki açık oturumlarınızla kime ve neye hizmet ettiğiniz de bizim için malumdu... Siz o konuşma ve yazılarınızda hep gelmekte olan faşizm için kamuoyu oluşturuyordunuz.. Şimdi ise "Meclisin feshi", "Demokrasiye dönüş", vb. sözlerle faşist ağababalarınıza hizmete devam ediyorsunuz..Yeni demokrasi deyip kanlı yüzünüzü tül perde ile örtmeyi deniyorsunuz. Demokrasi sözünü ağzınıza almayın Bay Arcayürek... Hukuktan söz etmeyin. Bu kavramlar, bu kelimeler size göre değil... Ama siz yalan söylemeye mecbursuzun. Mümkün müdür ki, halkın karşısına, televizyonda çıkıp yaptıklarınızı gerçek adı ile çağırabilesiniz... Mümkün mü acaba, hazırlandığı söylenen sahte cunta anayasasına 'Polis Nizamnamesi' diyebilesiniz? Evren paşa diktatördür. Cunta faşisttir diyebilesiniz, bu mümkün mü???

Ama halkımız sizi de yaptıklarınızı da çok iyi biliyor. Hiç merakta olmayınız.. O bir gün gelecek ne yaptığını da bilecektir...

Bize gelince... Biz ne mi yapıyoruz?.. Onu da söyleyelim Bay Arcayürek... Biz işçi sınıfının siyasi birliğini kurmaya, faşizme karşı en geniş güçlerin birliğini örmeye çalışıyoruz... Korkunuzun artmasının bir nedeni de zaten bu değil mi?" diye soruyor... Ve mektup bu minval üzre devam ediyor.

Z. Coşkun bize bir kaç adet de şiir göndermiş... Bu şiirler arasında konumuzla da ilgili olduğu için Birlik şiirini biz seçtik...

"Türkiye'de sol birliği,
Kurar artık bundan sonra..
Özgürlüğe giden yolu,
Açar artık bundan sonra...

Patron sömürüye doymaz,
Gözü dünyayı görmez,
İşçi amaca ermez
Birlik olmadıktan sonra.

Halkımızın yareleri,
Birliktedir çareleri
Türkiyenin örgütleri,
Birleşirler bundan sonra..."

Yine Z. Coşkun arkadaş, "Birlikle ilgili" bir başka şiirinin bir dörtlüğünde aynen şöyle diyor.

"Memlekette sol birliği kurmanın,
Birleşip bir cephede karar almanın
Kahpe faşistlerden hesap sormanın
Zamanı geldi de, geçiyor bile..."

oooo

GELECEK YILLARDA

Senin dediğin olsun
Yolda görünce selam verme
Telefon da etme
Belki sesini banda alırlar
Kart da yazma bayramdan bayrama
Biliyorum memursun
Bağımlısın ne de olsa
Bu kurulu düzene.

Ama izin verde bir şey diyeyim
Azıcık direnmek yok mu bağnazlara
Bu korkaklığın da azıcık suçu var
Bu susmalardan da çoğalıyor
O yüzü içi karalar.

Bizi biliyorsun
Adımızı çıkarmışlar dokuza
İndirmezler sekize
Emekliye ayrıldığında
Tavla oynarken
Bir çınar altında
Ya da bir başka yerde
Göz ucuyla
Selamlaşırız usulca
Yaşıyorsak doğal olarak
Bu güzelim dünyada
Ha Türkiye'de ha Almanya'da

FETHİ SAVAŞÇI

12 Eylül Darbesi Protesto Ediliyor

İki yıl önce Kenan Evren yönetiminde gerçekleştirilen 12 Eylül faşist darbesi, 11 Eylül 1982 günü Frankfurt'da yapılacak miting ve yürüyüşle protesto edilecek.

Mitinge F.Almanya'daki 20 kadar Türkiyeli örgüt ve bazı Alman ilerici örgütleri katılacaklardır.

"Askeri Faşist Cuntayı Protesto Yürüyüşü" adıyla düzenlenen miting çalışmalarına katılan örgütlerden bazıları hazırlık çalışmalarının başlangıcında, bir platform oluşturulması ve bunun için bir metin kaleme alınmasını önerisini Birkom'un sunduğu bir taslak metinle birlikte getirmiştir.

GERÇEK F.Almanya komitesi, F.Almanya'da veya yurt dışındaki herhangi bir ülkede yapılacak böyle bir ortak çalışmanın YEREL bir eylem olduğunu, asıl mücadelenin yurt içinde ve kitleler arasında verildiğini, F.Almanya'daki eylem birliği çalışmalarını, sanki ana mücadele alanı burasıymış gibi merkezi düzeyde almamak gerektiğini söyleyerek, ortak çalışmalara bu görüşlerini bir metinle götürmüştür.

GERÇEK komitesi, daha ülkemizde merkezi düzeyde siyasi bir cephe ya da eylem birliği kurulmamışken, F.Almanya'da yapılacak bir eyleme katılanların kuracakları ortak bir platformu Türkiye'deki (anayurttaki) bir anti-faşist cephe merkezi gibi görmelerinin yanlış olduğunu, buradaki çalışmalarımızın, yurt içinde verilen ve verilecek olan mücadeleyi desteklemek, F.Almanya'daki göçmen işçilerimizin daha geniş kesimlerini faşist cuntaya karşı uyarıp harekete geçirmek ve F.Alman demokratik güçlerinden daha geniş kesimleri uluslararası anti-faşist cepheye çekmekle sınırlı olması gerektiğini belirtmiştir.

Yapılan tartışmalar sonucunda, ortaya çıkan metin, kendisini merkezi bir siyasal cephe görmekte ve yerel bir eylem birliğinin olması gerektiği sınırların çok ötesinde, merkezi bir siyasal iktidar cephesinin programıyla yüklemektedir. Bu bir GÖÇMEN tavrıdır. Hemen şunu belirtelim ki, yurt içinde verilen anti-faşist mücadele içinde yeralan veya alacak olan güçlerin siyasal merkezlerinin yurt dışında bir merkez oluşturmaları mümkündür ve çoğu zaman kaçınılmazdır. Ama bu ancak yurt içinde iş yapan, bizzat anayurttaki kitleler içinde eylem birliğini, mücadele beraberliğini ve cephe birlikteliğini hayata geçiren, aşağı doğru örgütlenmiş ve ana mücadele alanındaki kitleler içinde yayılmış bir merkezi siyasal oluşum varsa geçerlidir.

Bu olmadan, yurt dışındaki birtakım siyasal merkezler biraraya gelerek F.Almanya'daki taraftarları vasıtasıyla bir platform oluşturursa ve üstelik de bir tek mitinge özgü bir eylemi, platform diye tanıtıp, bu platforma da merkezi

(Devamı 11. sayfada)

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

1 Eylül Dünya Barış Günü'dür.

Her 1 Eylül dünyanın dört bir yanında barış güçlerinin ve tüm insanlığın kalıcı bir dünya barışı özlemleri ve taleplerini dile getirirken, aynı zamanda bir öncekinden daha ileri kazanımları noktalar.

Barış ve silahsızlanma günümüz dünyasının en önemli sorunu olma niteliğindedir. Emperyalistlerin savaş kundakçılığı ve silahlanma yarışını alabildiğine körüklediği, yeni tip kitle imha silahlarını, nükleer silahları ve bunların yanısıra, kimyasal ve bakteriyolojik silahları ürettiği ve açıkça "sınırlı nükleer savaş olasılığı"ndan söz ettiği günümüzde insanlığın geleceğini tehdit eden tehlike bütün açıklığı ile kendisini göstermektedir. Bundan 37 yıl önce Hiroşima'ya atılan bomba bugün bile çocukların sakat doğmasına yolaçarken, bugün dünyadaki nükleer silah potansiyeli Hiroşima'ya atılan bombanın tahrip gücünün iki milyon katından fazladır.

Silahlanma yarışı yalnızca insanlığın geleceğini tehdit altında bulundurmakla kalmamakta, günümüzde insanların daha iyi yaşama koşullarına kavuşmasını engellemektedir. Dünyanın en geri ülkelerinde yaşayan bir milyar iki yüz milyonu aşkın insanın dörtte üçü son derece kötü koşullar altında yaşarken ve milyonlarcası açlıktan ölürken, silahlanma harcamalarında yapılacak çok az bir indirim dahi bunları açlıktan kurtarmayı mümkün kılabilecektir. Silahlanma yarışında en büyük zararı görenler arasında geri kalmış ülkeler önemli bir yer almaktadır.

Ne ki silahlanma yarışı gelişmiş kapitalist ülkeler açısından da son derece ağır bir yüktür. İnsan gücünün, yeraltı zenginliklerinin, enerjinin, bilimsel ve teknolojik kazanımların silahlanma yoluyla üretici ve barışçı olmayan amaçlara harcanması hiç kuşkusuz tüm insanlığın aleyhindedir.

Sosyalist sistemin öncülüğünde dünya barış güçleri silahlanma yarışının alabildiğine körüklendiği, nükleer ve diğer kitle tahrip silahlarının insanlığın geleceğini hayati tehlike oluşturduğu ve nihayet insangücü ve tüm maddi kaynakların önemli bir bölümünün insanlığın çıkarı aleyhine askeri amaçlara sarfedildiği günümüzde, genel ve tam silahsızlanmaya ulaşma yolunda barış, yumuşama ve silahsızlanma için kararlı bir mücadele vermektedirler. Buna karşılık, başta ABD yönetimi olmak üzere emperyalist mihrakların körüklediği barış ve detant aleyhtarı soğuk savaş politikası dünyada gerginliği artırmakta, askeri harcamaların hızla artmasına neden olmakta, İsrail'in Lübnan'a saldırısında olduğu gibi yer yer sıcak savaşlara da yol açmaktadır. Buysa bir yandan emperyalist silah tekellerinin kasalarına büyük kârların akmasını getirirken, öte yandan kapitalizmin dünya çapındaki krizini gitgide derinleştirerek kitlelerin yoksullaşmasını, işsizliği, ekonomik durgunluğu görülmemiş ileri boyutlara vardırmaktadır.

Bütün bunlar barışın ve günümüz koşullarında hızla gelişen dünya barış hareketinin önemini ve barış için mücadelenin anlamını bir kez daha vurgulamaktadır.

EĞİTİM KÖŞESİ

SİYONİZM NEDİR?

Siyonizm kelimesinin siyasi literatürdeki kökeni dünyanın değişik yerlerinde dağınık olarak yaşayan yahudilerin her ne bahasına olursa olsun Filistin topraklarında bağımsız yahudi devleti kurmalarını öngören politik akımı ifade ediyordu. Bu anlamda siyonist akım daha doğduğunda şovenist bir nitelik taşıyordu.

Yahudiler, binlerce yıllık rüyalarına, İkinci Dünya Savaşı sonrasında kavuştular ve emri vaki ile gelip Filistin topraklarına yerleşip bağımsız devlet kurdular. Gerçi dünyanın çeşitli ülkelerindeki yahudilerin çoğunu bu bağımsız devletin bayrağı altında toplayamadılar, ama o ülkelerdeki yahudilerin —ilerici olan dar kesimleri dışında— geniş ve güçlü desteğini sağladılar.

İkinci Dünya Savaşı sonrasına kadar yahudilerin Filistin topraklarında bağımsız devlet kurmalarını simgeleyen siyonizm akımının baş temsilcisi, sözkonusu devletin kurulmasından sonra bu devletin kendisi oldu. Yani siyonizm bu devletin bölgede yayılmasını, fetih ve istilalarını, jenositlerini, kısacası İsrail'in emperyalist emellerinin siyasi ifadesine dönüştü.

Siyonizm, insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en korkunç, en bağnaz akımlarından birisidir. Siyonizm bugün İsrail devletinin yayılmacı politikasında ve kanlı mezaliminde somutlanmakla kalmamaktadır, dünyanın diğer ülkelerindeki yahudilerin çoğu tarafından benimsenmekte ve bu yanıyla İsrail sınırlarını aşıp batı ülkelerindeki yahudilerin çabalarıyla uluslararası bir nitelik taşımaktadır.

Batı ülkelerindeki yahudi toplulukları kalabalık olmasalar bile güçlüdürler, örgütlüdürler. Esas güçleri uluslararası burjuvazinin içindeki yahudilerin nicel olmasa bile önemli nitel varlıklarından ve nüfuzlarından gelir. Batı'daki haber ajansları, basın tekelleri, TV başta olmak üzere en yaygın kitle iletişim araçlarında siyonistlerin etkisi büyüktür.

Batı dünyasındaki siyonist propagandanın açık-kapalı her türlüsü basit haber bültenlerinden, sinema ve TV filmlerine, hatta Eurovision şarkı yarışmalarına kadar tüm olanaklarla sürdürülmektedir.

Göçmen İşçiler Yurtlarına Dönerse

F. Alman tekelci burjuvazisi için ucuz iş gücü: Türkiye'li işçi kadınlar

Batı Avrupa ülkelerindeki göçmen işçilerin başta gelen meselelerinden birisi, hızlı ve bilinçli bir şekilde azdırılan yabancı düşmanlığı. Bunun toplumsal temelini de işsizliğin oluşturduğu ileri sürülüyor. Bu iddia ilk bakışta doğru gibi gözüküyor. İşsizlik böylesine toplumsal afet halini alınca, yerli işçiler, doğal olarak ilk ağızda yabancı işçileri kendilerine rakip görüyorlar. Böyle olunca da yabancılara hınçlanmağa başlıyorlarmış. Bunun için de yabancı işçiler yurtlarına dönmeliymiş!

Aslında işsizlik, yabancı düşmanlığının azdırmanın bahanesi. İşsizlik kendiliğinden oluşmuyor. Gittikçe derinleşen ekonomik bunalımın bir sonucu. Ve ekonomik bunalımın sorumlusu da artık miyadını doldurmuş köhne kapitalizm. Ama emperyalist burjuvazi bu gerçeği görmek ve *göstermek* istemiyor. Kapitalizmin mezar kazıcıları kim? Tabii ki işçiler. Ve ekonomik-sosyal bunalımın esas sorumlusu olan tekelci burjuvazi perde arkasına çekilerek suçlu olarak yabancı işçileri gösteriyor. Ondan sonra da bir curcurnadır gidiyor. "Türken raus!"

Sanki, yabancı işçiler — "farzı muhal" — yurtlarına dönseler ne olur? Hemen söyleyelim, *çok iyi olur.* Neden mi? Metropol kapitalizmler gümbür gümbür çöker! Zaten bu bizim ileri sürdüğümüz bir *iddia* değil. Ev sahibi ülkelerde yapılan araştırmalar sonucu yayınlanan bazı raporlar bu gerçeği açıkça dile getiriyorlar. Bunlar yabancı düşmanlığı toz koparan fırtınası içinde çoğu zaman güme gidiyor veya bilerek güme götürülüyor. Çünkü yabancı düşmanlığından murat, tüm yabancıların geri dönmesi değil, toplumsal muhalefetin rayından saptırılması.

Yabancı işçiler yurtlarına geri dönerse sokaklar çöplük olurmuş, maden ocakları kapanırmış, trenler işlemez hale gelirmiş, vb. vb.. Bütün bunlar bir bakıma doğru, ama biz meselenin temelini kısaca ele alacağız. Yani metropol kapitalizmin nasıl çökeceğini ispat edeceğiz

Somut olsun diye alalım Türkiyeli işçilerin en yoğun olduğu F.Almanya'yı. Bu gün F.Almanya'da işsizlerin toplamı henüz 2 milyonu bulmadı. Yabancı işçilerin sayısı ise işsizlerin sayısından bir hayli fazla. Tüm yabancı işçilerin topluca yurtlarına döndüklerini varsayarsak işsizlik problemi bir anda *çözümlenmiş* olur. İşte Alman tekelci burjuvazisini en çok korkutan da budur ya. Çünkü, böyle olunca Alman işçilere iş beğendirmek daha da zorlaşır. İşli-işsiz rekabetinden meydana gelen çelişki son derece tesirsiz hale geleceğinden sendikaların —yani işçilerin— pazarlık gücü süratle artar. Beğenilmeyen işleri cazip kılmak için bunlara astronomik ücretler ödemek gerekir. Kısacası tekelcilerin kârı —toplam artı değer— hızla azalmağa yüz tutar. Ve bir müddet sonra kapitalist işletme sahibi olmanın anlamı kalmamağa varır!

Bir de meselinin sosyal yanı var. İşçi-burjuvazi mücadelesi süratle kızışır. İşçiler yeni taleplerle her ortaya çıkışlarında karşılarında tekelcilerin daha sert direnmelerini bulurlar. İşli-işsiz rekabeti etkisizleştiği için işçi sınıfı daha bir saf tutmuş ve homojen hale gelir. İşçilerin hızla gelişen *sömürüyü en aza indirme* mücadelesini, şimdiye kadar şu veya bu yoldan engelleyebilen tekelci burjuvazi karşısında kaya gibi ve kararlı bir işçi sınıfı bulur. Burjuvazi ise demokratik hak ve özgürlüklerin çalışanlar tarafından kullanılmasına her zaman karşı olduğundan, daha sertleşmenin yollarını arar. Böylece sınıflar arasındaki çelişki son derece keskinleşir. Ve uzun olmayan erimde devrimci durum şartları bir bir gerçekleşir. Sonunda da dananın kuyruğu —öyle veya böyle ama mutlaka işçi sınıfının siyasi örgütlenmesinin gücü veya caydırıcılığı esas olmak üzere— kopar. Kısacası varsayım olarak yabancı işçiler yurtlarına dönerlerse Batı Avrupa ülkelerinde kapitalizm sona erer ve sosyalizme geçilir.

RÖPORTAJ

GERİCİ ANAYASAYA HAYIR

• "GERİCİLERİN, FAŞİSTLERİN ANAYASASINA HAYIR DEMEK VE DEDİRTMEK İÇİN HAREKETE GEÇİLMELİDİR."

İsviçre Türk İşçi Dernekleri Federasyonu (İTİD—FE) başkanı Ali Öcalan, yeni Anayasa taslağı ile ilgili olarak kendisine yönelttiğimiz soruları şöyle cevaplandırdı:

— İTİD—FE Başkanı olarak yeni Anayasa taslağını nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Bu taslak 1961 Anayasasını ortadan kaldırmayı öngörüyor. Türkiye nüfusunun yüzde beşini teşkil eden azınlığın sömürü sistemini azılı bir polis devleti iktidarının emrine sunmak istiyor. Bu amaç ve niyetle cunta ve onların uşakları tarafından hazırlanmıştır. Bilmem daha fazla birşey söylemeye gerek var mı?

— İsviçre'deki Türkiyeli işçilerin bu anayasa taslağı üzerine düşünceleri nelerdir?

— Ne yazık ki şunu üzülerek belirtmek isterim. İsviçre'deki Türkiye'li işçilerin Avrupa'nın bütün ülkelerinde çalışan Türkiyeli işçilerden önemli bir farkı var. İsviçre'deki Türkiyeli işçilerin (yalnız) maddi yönden sorunlarının yok denecek kadar az olması onları memleket ve toplum sorunlarından uzaklaştırıyor. İsviçre'deki çalışan Türkiyeli işçilerin ancak yüzde onu sorunların içine girebilmektedir. Onlar, bu taslağın incelikleri çok iyi görmekte ve böyle bir taslağın Anayasallaşması halinde inecek olan balyozun kafalarımızda açacağı yaranın ne derece öldürücü olduğunu şimdiden bilmektedirler. Böyle bir taslaktan başka birşey beklemek de zaten Turgut Özal'ın deyimi ile Türkiye'nin Batı Asya'nın Japonya'sı olacağına inanmak kadar saflık olurdu. Tabii bu, sanayileşme yönünden böyle... Yoksa işçileri ezerek çalıştırmada Japonya'yı çok geride bıraktılar.

— Bu taslağın Anayasa haline gelmesini önlemek için yurtiçinde ve yurtdışında neler yapılabilir?

— Bu konuda neler yapılabileceği üzerinde yurtdışında partiler, demokratik kuruluşlar, demokratlar, sosyal demokratlar, sosyalistler ve ilerici aydınlar arasında tartışmaya bile gerek yok. Ne var ki yukarıda belirttiğim bilinçli işçilere düşen görev hiç de kolay değil.

İlk olarak Partiler, demokrat ve ilerici kuruluşlar yayın organlarında, dergilerinde bu taslağın getirdiği gerici, faşist düzenlemeleri halk dilinde anlaşılır bir şekilde açıklamalıdırlar. Maddi imkanları varsa, taslağın tamamını, getirilmek istenen maddelerin izahı ve yorumlarıyla birlikte topluma ulaştırmalıdırlar.

İkinci olarak, bilinçli işçiler bireysel olarak her yerde bu taslağın işçilere, memurlara, köylülere, küçük esnafa, emeği ile geçinen herkese bir baskı aracı olduğunu anlatmalıdırlar. Bu taslağın kukla Kurucu Meclis tarafından "kendi düzenlerinin Anayasası" olarak kabulü ve yapılacak halk oylamasında onaylanması halinde sonuçlarının ne olacağını şimdiden bir bir tanıdıkları her işçiye, işçi ailesine açıklamalıdırlar. Türkiye'deki yakınlarına, yapılacak oylamada HAYIR kelimesini işaretlemelerinin yararlı olacağını bildirmeli ve bunu sağlamalıdırlar. Bu taslağa hayır demek, taslağı hazırlayan profesörün deyimi ile cahillikten korkmayan bütün yurtseverlerin görevidir. Kısacası, bu taslağa, yani gericilerin, faşistlerin anayasasına hayır demek ve dedirtmek için herkes harekete geçmeli ve üzerine düşeni yapmalıdır.

●●●●●

SİYONİZMİN ZAFER ÇIĞLIKLARI BOŞA ÇIKACAKTIR

(Baştarafı 5. sayfada)

varolduğunu kabul etmezsek ve verili bir anda zamanı durmuş kabul edersek, örneğin 1982 yılının Eylül ayı başında Filistin kurtuluş hareketi konusunda karamsarlığa düşeriz.

Oysa, devrimci mücadele verili bir an, sabit bir zaman momenti olmadığı gibi, devrim sorunu da bir umut ya da umutsuzluk, bir iyimserlik ve karamsarlık sorunu değildir. Yani sübjektiviteye bağlı değildir. Devrimci mücadele, ister bir iç savaş ve proleter devrimi biçiminde olsun, isterse ulusal kurtuluş ve bağımsız devleti amaçlasın, somut maddi bir olaydır. Maddi, objektif bir olgunun sonucudur. Kişilerin veya grupların isteklerine bağlı değildir.

Filistin kurtuluş hareketi de kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Bugün yarıdan fazlası anayurtta, diğer kesimleri de değişik Arap ülkelerinde yaşayan milyonlarca Filistinli vardır. Anayurdu işgal altındaki Filistin halkının mücadelesini yoketmeye hiçbir kudretin gücü yetmeyecektir.

İkinci Dünya Savaşını izleyen yıllarda Filistinlilerin anayurdunda İsrail devletinin kurulmasından bu yana 35 yıl geçmiştir. Bu süre içinde Filistin halkı örgütlü ve merkezi bir biçimde mücadeleye yaklaşık 20 yıl sonra ulaşmışlardır. Daha sonraki mücadele evresi çeşitli başarılar ya da —Ürdün'den geri çekilme durumunda olduğu gibi— başarısızlıklarla karşılaşmıştır. Ama mücadele içinde kaydedilen yenilgiler, gerilemeler ya da mevzi kaybetmeler telafi edilerek yol alınmıştır.

Bu son yenilgi de önümüzdeki dönemde telafi edilerek, ulusal bağımsızlık yolunda yeni mevzilere yöneleceğini söylemek için kehanete gerek yoktur.

İSRAİL'İN PENTAGON VE ABD SİLAH YAPIMCILARIYLA İÇLİ DIŞLI İLİŞKİLERİ

(Baştarafı 12. sayfada)

ronik keşif uçağı, Lübnan savaşının başında Suriye'deki uzak uçak hedeflerini tespit ederek ilk savaş denemesi geçirmiştir. İsrail'in geçen yıl Irak'ın nükleer reaktörüne yaptığı hava saldırısı F-15'ler ve F-16'larla gerçekleştirilmişti. Bu uçaklar ilk defa bu olayda sıcak savaş denemesi geçirdiler.

1970'ler sonunda İsrail'e F-15'ler alması önerildiğinde, bu uçakların uçuş menzilini 550 mil daha fazlaya çıkaran dıştan takma özel yakıt depoları henüz geliştirilmemişti. ABD Hava Kuvvetlerinin elinde bunun için gerekli araştırma ve geliştirme fonu yoktu. Amerikan "Mc Donnel Douglas" şirketinin bu yakıt depolarını geliştirmesi için parayı İsrail ödemiştir. Ama bu para da ABD askeri yardım fonundan çıkmıştır.

Sonradan bu yakıt depoları İsrail'de üretilmeye başlanmış ve ABD Hava Kuvvetleri kendisinin ve Suudi Arabistan'ın F-15'leri için bunlardan İsrail'e sipariş vermiştir.

YABANCI DÜŞMANLIĞI ÜZERİNE

(Baştarafı 1. sayfada)

tir. Dün yabancı işçileri bunun için getirdiler, o ülkenin işçi sınıfının karşısına bir silah gibi diktiler ve o işçilerin emeklerini daha ucuza kapattılar; bugün de yabancı işçileri, yerli işçilere karşı bir koz olarak tutuyorlar. "İşsizliğin nedeni bu yabancılardır. Onlar gitseler memleket güllük-gülüstanlık olur" diyorlar.

Bunu böyle diyorlar ama, gerçekten yabancı işçilerin gitmelerini istiyorlar mı? Kesinlikle hayır. Örneğin, bir anda F. Almanya'da var olan milyonlarca yabancı ve üstelik çok ucuz işçinin tezgahlardan çekildiğini varsayalım. Nasıl bir sonuç çıkar ortaya? Hayat felce uğrar. Daha da önemlisi, F. Almanya işçi sınıfının burjuvaziye karşı pazarlık ve yaptırım gücü o anda çok önemli oranda artar. Hangi parababası böyle bir rüyayı görmek ister?

İşte uzun süreden beri gözümüze, kulağımıza, yaşamımıza, bilincimize işleyen bu düşmanlığın gerçek nedeni...

Sorun böylece ortaya çıkınca, tartışmasız olarak ikinci bir gerçek daha beliriyor ki o da şu: *yabancı işçilerin düşmanları, o ülkenin işçi ve emekçileri değildir. Dün olduğu gibi bugün de sömürülenlerin düşmanı, her ülkede sömürenlerdir, patronlardır.*

Bunu işçi sınıfı böylece görmek, düşmanını açık-seçik tanımak ve mücadelesini ona karşı vermek zorundadır.

Yoksa, işçi sınıfı bu durumu anlıyamıyor, sapı samandan ayıramıyorsa, o da öteki işçilere düşman olur; ailesi, tüm yakınları, ülkesinin emekçileri bundan etkilenir, onlar da kara kin kesilirler asıl dostlarına, sınıf kardeşlerine karşı.

Böylesi bir kamplaşma sadece o ülkenin burjuvazisinin kendi çabalarının sonucu gerçekleşmiyor. Hatta her türlü yayın aracının bu koroya canla başla katılmasıyla da yetinilmiyor. Bizim gibi, işçisini el kapılarına kul etmekten çıkar elde etmiş geri ülkelerin gerici, faşist yöneticileri de ellerinden geleni ardlarına bırakmıyorlar. Üstüne üstlük faşist sürüleri ulus farkı gözetmeksizin işçilerin üstüne saldırtıyorlar. Son zamanlardaki olanlara bu açıdan bakıldığında durum daha kolay anlaşılırlık kazanır. Alman faşistleri ile Türkiye'li faşistlerin iç içe çalıştıklarını sağır sultan biliyor artık.

Bilerek karmaşıklaştırılmaya çalışılan bu yalın gerçek işte bu denli basittir.

Öyleyse yabancı düşmanlığı adı verilen bu uygulamaya karşı nasıl davranmak gerekir?

Önce onun gerçek nedenini, yaratıcılarını açık-seçik görmek kaçınılmazdır.

Yabancı düşmanlığı, burjuvazinin bir icadıdır ve parababalarından başka kimsenin çıkarına değildir. Yabancı düşmanlığı, aslında tekelci burjuvazinin işçi ve emekçi düşmanlığıdır. Bu işçi ve emekçi düşmanlığına karşı (adına ne kadar Yabancı Düşmanlığı dense de) tek ve kesin çıkar yol yine bütün ülkelerin işçilerinin birliği ve birlikte mücadelesidir.

ASKERİ FAŞİST CUNTAYI PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ

GERÇEK Pankartı Altında Buluşalım

11 Eylül Cumartesi
Frankfurt-Paulplatz
Saat:10.30

12 EYLÜL DARBESİ PROTESTO EDİLİYOR

(Baştarafı 8. sayfada)

cephe hedefleri ve görevleri yüklerlerse, bu bilerek bilmeyerek göçmenliktir.

GERÇEK komitesi, bu işin özüne itiraz etmiştir, fakat sonuçta tartışmalara katılanların önemli bir bölümü ortaya bir metin koymuşlardır. Bu metinde, faşist cuntanın yıkılması ve yerine demokratik halk iktidarının kurulması hedefi konulmuştur. Daha Türkiye'de böyle bir siyasal cephe yokken yurt dışında birtakım grupların biraraya gelerek, önlerine bir de keskin lafazanlıkla devrim hedefini koymaları daha da anlamsızdır.

GERÇEK komitesinin en başta getirdiği yazılı görüşlerde söyledikleri protokol çalışmaları ilerledikçe netçe ortaya çıkmıştır. Çünkü GERÇEK, burasının siyasi merkezler düzeyinde bir merkezi bileşim olmadığını, oysa cephe programı gibi bir metni ortaya çıkarmanın bir yerel çalışma düzeyi olan F.Almanya'daki eylem birliğinin çapını aştığını, hem de temel stratejik konularda zaten varolan farklılıkların sanki merkezi bir platformmuş gibi ele alınan bir yerel düzeyde ister istemez ortaya çıkacağını ve bu noktalarda –ittifaklar çerçevesinde– ortak noktaları öne çıkarma tartışmalarının orada yapılamayacağını, çünkü böyle bir sorunun ancak işin siyasal merkezler düzeyinde ele alınıp çözülebileceğini, temel ve merkezi konuların yerel düzeylerdeki meselelerle karara bağlanamayacağını söylemişti.

Nitekim, devrimci durumun bulunmadığı bir ülkede, faşizme karşı devrim (yani demokratik halk iktidarı) alternatifini getirmenin Komintern kararlarına ve bugünkü mevcut duruma ne denli ters düştüğünü böyle bir yerel düzeyde tartışmak abesti. Bu nedenle ortaya çıkan protokol metni,

a) F.Almanya yerel düzeyini, merkezi siyasal düzeyle birbirine karıştırmak ve sapla samanı birbirinden ayıramamak amatörlüğü yüzünden, sanki asıl mücadele alanında iktidar mücadelesi yapmak amacıyla kurulmuş bir merkezi siyasal cephenin hedeflerini gösterecek bir biçimde kaleme alındığından,

b) Komintern'in anti-faşist mücadelede gözetilmesini gerekli gördüğü özenleri hiçe saydığından,

c) ve ayrıca metnin içinde anti-sovyetik yorumlara uygun ibareler yeraldığından, örneğin "Başta ABD, F.Almanya ve onların saldırgan örgütü NATO olmak üzere emperyalistlerin...." terimi yerine "emperyalizm" terimi kabul edilmediğinden ve bu tutum belli gruplar tarafından anti-sovyetizme verilmiş bir ödün olarak kullanıldığından, –zira emperyalizmin vurucu gücü zaten NATO'da somutlandığından– böyle bir ibarede israr edenler bu sözlerle Sovyetler Birliği'ni "emperyalist" diye niteleyenleri mitinge çekmek için anti-sovyetizme göz kırptıklarından ve bu güdümle direterek anti-sovyetizme açık kapı bıraktıklarından, anti-sovyetik olmayan grupların ise ilkesizlik yaparak buna bile bile göz yumduklarından dolayı,

GERÇEK komitesi *mitinge katılacağını*, ama mantığına, –merkezi bir düzey olmadığı halde kendini öyle sayan ve o misyona uygun iddialarla ortaya çıkan ve ister istemez göçmen durumuna düşen– yaklaşımına ve içeriğine katılmadığı *metni imzalamayacağını* belirtti. Neticede metin aralarında BİRKOM (Dev. İşçi, Serxwebun, İşçinin Sesi vb...), FİDEF, KOMKAR, DİB-FAK vb.'nın da bulunduğu çeşitli gruplar tarafından imzalandı.

Bu yazı dizgiye verildiği sırada mitinge katılacak tüm gruplar yoğun mesai yaparak işin teknik yanlarını görüşmekteydiler. 12 Eylül'ün 1ci yıldönümünde F.Almanya'da üç ayrı protesto mitingi yapılmışken, bugün irili ufaklı bütün grupların tek bir mitingi eylem birliği halinde gerçekleştirmeleri olumludur.

Sonuç olarak şunu söylemeliyiz: birçok grubun birarada eylem birliği halinde ortak iş yapması, geçmişe kıyasla olumludur, ileri bir adımdır. Karşılaşılan olumsuzluklar, amatörlükler veya grupçuluklar ise F.Almanya'da veya diğer çeşitli Avrupa ülkelerinde yapılacak eylem birliği sürecinde zamanla aşılacak ve bu çalışmalar süreç içinde siyasi olgunluğu da beraberinde getirecektir.

Dileriz ki, bu yerel eylem birliği, asıl mücadele alanı olan yurt içinde dağınık ve çoğu örgütsüz kalmış grupların giderek merkezi bir eylem birliğini kurmalarına giden yolda yardımcı bir basamak görevini görsün ve böyle yurt dışında, tâli mücadele alanında değil, asıl mücadele alanında anti-faşist eylem birliğini kurup, örelim ve cuntaya karşı mümkün olan en geniş güçleri örgütlü ve merkezi bir şekilde harekete geçirip, kitleleri hep birlikte seferber edelim.

GERÇEK'İ OKUMAK İSTEYEN ARKADAŞLARIN DİKKATİNE

Bilindiği gibi aylık GERÇEK Gazetesi 204cü sayıdan itibaren (Haziran 1982) yurt dışında dağıtılmamaktadır.

Birçok arkadaş mektupla, telefonla veya doğrudan yaptığı başvurularla GERÇEK okumak istediklerini dile getirmektedirler.

Bu durumda, GERÇEK Gazetesi yurt dışında fotokopi yoluyla çoğaltılarak abonelere gönderilecektir.

YILLIK ABONE BEDELLERİ:

F.Almanya: 24 DM, Belçika: 350 FB, İsviçre: 20 FS, Fransa: 50 FF, Yunanistan: 720 Drahmi, Hollanda: 24 Florin, İsveç: 70 Kuron, Avusturya: 200 Şiling, İngiltere: 6 Sterlin, Danimarka: 90 Kuron, Libya: 6 Dinar, Suriye: 50 SL, ABD ve Kanada: 12 Dolar.

Amerikan International Herald Tribune Gazetesinden

İSRAİL'İN PENTAGON VE ABD SİLAH YAPIMCILARIYLA İÇLİ DIŞLI İLİŞKİLERİ

İsrail hükümeti bu yıl silahlı kuvvetleri için 5,5 milyar dolar harcama yapacaktır. Bu paranın her üç dolarından biri ABD hazinesinden çıkacaktır.

Lübnan istilasından önce İsrail'in elinde 567 savaş uçağı vardı. Bunların 457'si Amerikan hibesi ve kredisiyle alınmış ABD yapımı uçaklardı. İsrail'de monte edilen 80 Kfir uçağında ise Amerikan General Electric firması yapımı motorlar kullanılmaktadır.

İsrail 15 bin Amerikan şirketinden her yıl 500 milyon dolar değerinde yedek parça satın almaktadır.

Bu rakamlar gösteriyor ki İsrail ABD'nin en başta gelen silah müşterilerindendir. Lübnan'da sivil Filistinlilere karşı ABD'den alınma silahların -bir ihtimalle satış mukavelelerindeki hükümler hilafına- kullanıldığı iddiaları şimdi dikkatleri bu ilişki üzerine çekmiştir.

Bu da şöyle bir soruyu akla getirmektedir: Acaba İsrail'e muazzam ABD yardımı ABD'yi İsrail üzerinde etki sahibi mi kılmıştır, yoksa tersi mi olmuştur?

Geçen hafta eski bir Pentagon yetkilisi şöyle diyordu: "İsrail üzerinde denetimimiz olmadığı söylenemez. Biz o denetimi kullanmama yolunu seçtik."

Yetkililerin özel sohbetlerde belirttiklerine göre ABD'nin İsrail üzerinde baskı yapmamasının ardında politik, stratejik faktörler ve içiçe geçmiş bir sinai, ekonomik, askeri çıkarlar yumağı yatmaktadır.

İsrail'in 20 milyar dolarlık bütçesi gayri safi milli hasılasına eşittir. Bunu mümkün kılan, sadece, ABD'den sağladığı yıllık 785 milyon dolar ekonomik yardım ve 1,8 milyar dolar askeri hibe ve kredilerdir.

ABD yardımları 4 milyon İsrail'li arasında eşit olarak dağıtılsa her birine aşağı yukarı 600 dolar düşer.

Bazı İngiliz tankları ve Fransız uçakları dışında İsrail silahlı kuvvetlerinin kullandığı bütün askeri teçhizat, ABD hükümetinin dış ülkelere askeri satışlar programı çerçevesinde sağlanmıştır. Bu program doğrultusunda 1951'den bu yana bütün dünyaya 28 milyar dolar dağıtılmış, bunun 15 milyarını İsrail almıştır.

İsrail' ABD'den başka ülkelerde ABD parası harcamaya yetkili sadece beş ülkeden biridir. Bütün ülkeler içinde sadece İsrail ve Mısır ABD Kongresinin onayını beklemeksizin askeri yardım programı çerçevesinde ABD'den silah alabilmektedirler.

ABD hükümeti ayrıca İsrail'e, ABD savunma projeleri ihalelerine katılmak ya da en modern Amerikan silahlarına ve askeri elektronik malzemelerine sahip olabilmek gibi olağanüstü ayrıcalıklar tanımıştır.

Merkezi İsrail'de bulunan "Tediran" adında bir İsrail-ABD firması geçenlerde "E Systems" adındaki bir Dallas firmasına rakip olarak ABD tankları ve bazı taşıt araçlarında kullanılacak geliştirilmiş radyo techizatı ikmali için ihaleye katılmış ve kazanmıştır. "Pratt and Whitney" şirketi sesten hızlı uçan ileri teknikli bir savaş uçağının -Levi- önümüzdeki on yıl içinde geliştirilip üretime sokulması için İsrail'e yardım etmektedir.

Bilindiği gibi, İsrail'in Lübnan'da ABD yapımı şarapnelli özel bombaları kullanmaya satış mukavelesi çerçevesinde hakkı olup olmadığı son günlerde tartışma konusu. Beyaz Saray geçen Pazartesi günü yeni bir parti bu tür bombanın İsrail'e gönderilmesinin ertelendiğini açıklamıştır. Bunun dışında, ABD yapımı yedek parçaların İsrail'e akışında bir kısıntı görülmektedir.

Bu konuda bir Pentagon yetkilisi, "Milli politikamız doğrultusunda alışverişe eskisi gibi devam ediyoruz," demiştir.

Aynı yetkilinin belirttiğine göre İsrail'e ek olarak 11 F-15 avcı-bombardıman uçağı gönderilmesine ilişkin işlemler normal yolunda devam etmektedir. Uçaklar, kendinden güdümlü hovitzer gülleleri ve zırhlı personel taşıtlarını kapsayan, toplam 1,5 milyar dolar değerinde bir ikmal programı da şimdiden hazır durumdadır.

İki ülkenin silahlı kuvvetleri ve silah sanayileri arasındaki çok yakın işbirliğinden ötürü, İsrail'e müeyyide uygulanmasına ABD askeri çevreleri ve silah sanayiinin güçlü mihraklarından son derece sert itirazlar gelmektedir. Bazılarını ABD'nin henüz savaş alanında kullanmadığı birçok ABD silahlarının tahrip gücü ve etkinliği konusunda Pentagon İsrail'den sürekli ayrıntılı rapor almaktadır.

Amerikan kaynaklarının geçen hafta bildirdiklerine göre İsrail'in Amerikan donanmasından aldığı Hawkeye E-2C elekt-

(Devamı 11. sayfada)

DAYANIŞMA SORUMLU: O.Doğançay, YAZIŞMA ADRESİ: Postlagerkarte A 00 87 66 4220 Dinslaken, BANKA HESABI: Sparkasse Dinslaken, Konto-Nr: 833 731